

BRAND

25kr
4-2002
(33)

anarkistisk tidning sedan 1898

vår revolution är ansiktslös

- 2** **Bostad åt alla.**
Ockupationer i Malmö.
- 4** **Vilda vänstern.**
Globala Rötter.
- 6** **Anarkistfederationen.**
Intervju om landsmötet.
- 8** **Ansiktslös kamp.**
Klasskamp på bageri.
- 12** **Fack off.**
Dött i bagerifack.
- 14** **Bageriet gud glömde**
Kvinnor hamnar lägst.
- 15** **Autonom pr.**
Kommunikation.
- 18** **Chomsky.**
Träffar aktivister.
- 19** **Oslo.**
Världsbanken.
- 20** **Gnistor.**
Nyheter från rörelsen.
- 30** **Debatt.**
Svar på tal.

Brand Stockholm

brand@motkraft.net

Brand Göteborg

brandgoteborg@motkraft.net

Brand Malmö

brandmalmo@motkraft.net

Prenumerera: 150 kr/6 nr.

Pg 478 24 80-0

Ansvarig utgivare: AK Lundin

Brand, Box 150 15, 104 65 Sthlm

Web: www.motkraft.net/brand

Fångar: Brand är gratis för fångar.

Omslag: www.44an.com

bostad åt alla ockupationer i malmö

I Malmö protesteras det för fullt mot mot bostadspolitens segregationsplaner. Bostad åt alla nu! både ockuperar och ställer krav på politikerna.

Bostadssituationen i Malmö har de senaste åren blivit extrem med tusentals hemlösa och ännu fler bostadslösa. För ungdomar utan pengar, eller med föräldrar utan pengar, är det näst intill omöjligt att flytta hemifrån. Samtidigt som bostadsbolagen sätter planer för Möllevången, en av Sveriges enda ljuspunkter vad det gäller integration. Arbetare och invandrare ska bytas ut mot mer penningstarka grupper, som utbildade medelålders svenskar. Det säger MKBs, Malmös kommunala bostadsbolag, direktör Lars Birve rakt ut i Media. Alla sjunger inte lika fint och springer inte lika snabbt i klassen och förtjänar därför inte lika mycket som de som gör så.

ockupationen som aldrig hann börja

I slutet av maj uppmärksammades i media att hyresgästerna på Rasmusgatan 28 i ett hus på Sevedsplan skulle vräkas. Sevedsplan är ett område som ligger långt under svensk standard och huset skulle renoveras och bli studentlägenheter. I huset bodde bara "socialfall", som olika oseriösa ägare till huset fullkomligt kört över i flera år. De 8 som bodde kvar till slutet var de som inte lät sig bli överkörda och sa till media att när det utsatta datumet för vräkningen kom, skulle de barrikadera sig. Huset var i sådant skick, att det varit på riksnyheterna som skandalnyhet. Inget glas fanns i fönsterna i huset. Det dropade vatten från taket i hela trapphuset, det var en sådan stank av avföring och mögel att

man fick ont i huvudet bara av att gå in i huset.

Dessutom var huset härjat av kackerlackor, vägglöss och råttor i stora antal. Så de boende var väl medvetna av att de inte kunde bo kvar där. Men kommunen skulle inte fixa andra lägenheter till dem, utan bara kasta ut dem på gatan. Detta upprörde många utav oss, som diskuterade fram en plan med några av de boende. Vi skulle barrikadera huset dagen då de skulle vräkas, men inte försvara oss. Det hela skulle bli ett spektakel med folkkök utanför på gatan och massor av folk som spelade fotboll mmp kravallstängsel utanför. Det hela var över innan det hade börjat. massor av civilpolis som spanar efter narkotikahandel. En av dessa fick syn på förberedelserna i huset och ett stort polispådrag grep tre aktivister, slängde ut de boende på gatan och satte upp kravallstängsel utanför. Det hela var över innan det hade börjat.

I flera veckor stod väktarbolag (och ett antal polisbilar de första dagarna) och vakta- de 24 timmar om dygnet. De boende i huset blev körda till härbärgat av polisen och inga lägenheter har fixats fram ännu.

nya solidaritetsaktioner

Helgen efter, med ett stort polispådrag, anordnade den nu startade kampanjen "Bostad åt alla Nu!" en solidaritetsfest på Sevedsplan, som ligger 50 meter från huset. Vi började regelbundet campa på Gustav Adolfs torg i protest mot hemlösheten.

Tidningar började skriva om hur ungdomar i allmänhet protesterar mot och uppmärksammar hemlösheten i Malmö.

Många tyckte att vi inte bara ska protestera utan göra något konkret mot problemet. Vi bestämmer oss för att in och förklarar huset ockuperat. Ett 100 tal människor samlas utanför för att visa sitt stöd till ockupanterna. Polisen anländer till platsen, men ingriper inte. Vi förklarar att vi ska gå ut fredligt efter en timmes tid, då vi inte har som mål med ockupationen att behålla huset eller försvara oss. Efter en timme kommer mycket väl ockupanterna ut och fyra blir tagna till polisstationen för att de vägrar identifiera sig för polisen. ockupationen att behålla huset eller försvara oss. Efter en timme kommer mycket väl ockupanterna ut och fyra blir tagna till polisstationen för att de vägrar identifiera sig för polisen.

Det hela blir mycket uppmärksammat av media, både lokalt och nationellt. Efteråt uppstår bråk med polisen, då en tv-fotograf ger sig på en tjej och hennes kamrater försvarar henne. Polisen jagar runt ungdomar på Möllevången och kör på en kille på cykel så att han faller i marken, varpå de griper honom under bryska förhållanden. Våldigt tråkigt, då allt innan gick fredligt till.

båtockupation och valspektakel

I början av augusti besattes så ett nytt hus, eller snarare en båt, i Västra hamnen, mer känt som Bo01. Ett tiotal ungdomar förklarade att båten hade ockuperats av pirater, i pro-

test mot Malmös bostadssituation och mot området som båten låg på. Västra hamnen, eller Bo01, byggdes som en bostadsmässa med lyxlägenheter för 5-6 miljoner kronor. För att hyran skulle bli lägre, så att kanske någon skulle ha råd att flytta dit, höjde MKB hyran i de hem i Malmö med lägst hyra. Ockupationen gick fredligt till och uppskattades av de flesta som vandrade förbi. När polisen dök upp jagades de iväg med vattenballonger. De ville inte bli blöta, så de for sin väg igen. Även denna aktion fick positiv medierespons. (Inte någonting som vi eftersträvar, men ändå kul.) Strax innan valet skickade vi en delegation med en lista med krav som vi anser borde vara självklara till politikerna i Malmö. De lovade att våra krav redan var genomförda och att vi snart skulle märka av dem. Kraven vi ställde var bland annat att fler billiga hyresrätter skulle byggas i Malmö, att hyror för de rika inte ska subventioneras på arbetarnas bekostnad och att Södra innerstaden (bland annat Möllevången) skulle få behålla sin nuvarande karaktär. Men detta var som sagt innan valet. Nu återstår att se vad som blir av dessa vallöften. Vi kommer att fortsätta fastän valspektaklet är över, fler aktioner är att vänta. ★

Bostad åt alla Nu!

Epost: bostadatalla@hotmail.com

osynligt-synligt

Vi maskerar oss för att bli synliga, brukar zapatisterna säga. Det här numret handlar om de osynliga kamperna, små mikrokamper i vardagslivet som sällan synliggörs. Men de finns där som små termiter och tuggar långsamt sönder kapitalismen. Kämpa tillsammans och deras autonoma vänner berättar här om sin kamp på ett nedläggningshotat bageri. I ett upprop uppmanar de vänstern att skriva ner sina vardagskamper på jobb och i skola, för att synliggöra och medvetandegöra grunderna för klasskampen. Andra aktivister från den utomparlamentariska vänstern går också mot en ny öppenhet. Anarkistfederationen i Sverige och Globala Rötter i Danmark försöker båda två hitta sätt att arbeta öppet för att bryta sig ur den utomparlamentariska vänsterns isolering.

Men trots att vi är en liten och ljusskygg rörelse lyckas vi ändå alltid sätta våra frågor på den offentliga dagordningen och påverka opinionen. Nu försöker högerens pr-bolag studera hur vi gör och komma på hur de ska skydda sig mot aktivisternas kommunikativa förmåga.

Vi öppnar också som vanligt i det här numret fönster till de mest osynliga, fångarna på kåkar, häkten och rättspsykiatri. Och de osynliga aktionsgrupperna publicerar sina pressmeddelanden från nattliga råder.

Motstånd går att hitta överallt, bara man är tillräckligt observant. Små individuella kamper möts och blir kollektiva. Kollektiva kamper sprids och blir rörelser. Rörelserna kopplas samman och blir kampcykler. Att försöka känna igen dessa mekanismer måste vara A och O för oss. Från mörker stiga vi mot ljuset, från intet allt vi skola bli. ★

Brandredaktionen

globala rötägg

danska olydiga testar nya vägar

Rødder på danska betyder både "rötter" och "bråkmakare".

De danska autonoma har bildat en ny organisation inför vinterns EU-toppmöte.

De tänker leva upp till namnet genom att både rota sina aktioner och ställa till olydnad.

Den danska organisationen Globala Rötter har funnits i cirka ett år och håller nu på för fullt att planera inför EU-toppmötet i Köpenhamn i december. Brand träffade Nikolaj för att höra lite om deras strategier och syn på toppmötet.

Vad kommer att hända under EU-toppmötet?

– Vi kommer att medverka i de breda protesterna mot kapitalismen och Fort Europa och försöka göra aktioner som involverar så många grupper som möjligt. Vi vill illustrera de konflikter som finns och försöka bryta den bilden av "social fred" som finns.

Hur är stämningen i Danmark i nuläget?

– Det råder en stor ångest bland vänsterorienterade grupper i Danmark. Folk är paranoida eftersom makthavarna gör sitt bästa för att dela in folk i fredliga och snälla demonstranter mot opolitiska och huliganliknande demonstranter. Många var och är fortfarande rädda för att demonstrera efter det som hände i Göteborg. Vi i Globala Rötter tycker det är viktigt att fortsätta demonstrera och visa på konflikten. Att kalla folk för opolitiska huliganer är att ta konflikten ut ur (själva) konflikten. Vi vill inte vara en del av det spelet - det är makthavarnas spel och inte vårt.

Ni planerar en olydnadsdag under toppmötet. Vad kommer att hända då?

– Vi vill göra massolydnadsaktioner och samtidigt ha protester och aktioner båda kollektivt och i mindre grupper. Protesterna ska ha så många ansikten och olika nivåer som möjligt. Vi vill visa måltituden (mångfallden) av rörelsen genom att agera på många olika sätt. Vårt mål är att ha så många grupper som möjligt som deltar i aktionerna och protesterna. Det kommer att vara ett nätverksmöte för PGA den 18-20 oktober i Köpenhamn där en plattform för aktioner kommer att formuleras.

Vilka frågor kommer ni att driva?

– Vi har inte bestämt de största frågorna än, men en huvudsaklig kritik av kapitalismen och Fort Europa och även invandrings/immigrationsfrågan. Det är viktigt att visa en bild av hur kapitalismen fungerar på en global nivå. Resten av frågorna kommer att bestämmas på PGA-mötet. PGA-mötet har två huvudagendor; dels att forma en politiska agenda för EU-toppmötet, men även att diskutera hur vänstergrupper och sociala rörelser kan arbeta tillsammans mer permanent i Norden. Man bör diskutera hur man utvecklar en daglig politisk agenda - inte

bara motstånd vid större möten. Jag tycker att kravallerna vid toppmötena har illustrerat konflikten och har full förståelse för att folk har försvarat sig. Bilden av kravallerna som en kringresande cirkus är den som makthavarna har och försöker ge och jag håller inte alls med om den bilden. Även då kravallerna har varit rättvisa är de dock inte produktiva i dagsläget. Vi behöver hitta vägar att agera radikalt varje dag, agera mer symmetriskt - kravallerna har blivit fast i en roll. Staten(regeringen) vill tvinga oss in i ett inbördeskrig, och detta är någonting vi måste vägra. I dagsläget är detta kriget endast till deras fördel för de har sätt att hantera det på. Vi måste bryta det militanta mönstret men fortfarande agera radikalt. Detta är inte en fråga om "moral", vi anser bara inte det vara en produktiv och konstruktiv strategi för tillfället.

Globala Rötter ska arbeta genom öppenhet och lyhördhet, hur ska det gå till?

– Vår styrka ligger i att förklara varför vi gör som vi gör. Vi kan inte tävla med polisen eller deras övervakningssystem. Vi måste sluta tänka att vårt motstånd är kriminellt för det är det inte, det är legitimt. Självklart kan man inte berätta allt för allmänheten men generellt sett på en politisk nivå behöver vi berätta för allmänheten vad vi gör och varför. Det är viktigt att lyssna på människor som vi arbetar med, vi kan inte agera som en elit. Man måste respektera varandras olikheter, både politiskt såväl som olika sätt att göra motstånd och aktioner på. Vi måste tänka på att våra aktioner påverkar andra människors handlingar.

Vilken inspiration har ni hämtat från de olydiga och de vita överallerna?

– Den största inspirationen Globala Rötter hämtat från Ya Basta är deras tankar om konflikter och sättet att kommunicera dessa konflikter med andra människor, det är extremt viktigt. Våra aktioner ska vara kommunikativa och förståbara.

Hur ser ni på media och möjligheten att sprida ut sitt budskap där?

– Media arbetar på vissa sätt och vi är inte rädda för att använda media, men vi låter inte media styra oss. Vi har kunskap om media och hur man använder dem. Många håller inte med oss om detta, men vi anser fortfarande att det är viktigt att använda media utan att låta dem begränsa oss.

De är viktigt att börja tänka på hur vi ska utveckla vårt motstånd i en daglig basis. Att man ska kunna ta del utan att vara aktivist 24 timmar dygnet runt, att göra det möjligt för "vanliga" människor att ta del i motståndet och kampen. Till exempel idén om ett konsultaråd i Stockholm är en bra sak. Vi vill jobba med att bryta begränsningarna och vidga den sociala basen så det inte bara är vita medelklasspersoner mellan 15-25 år som deltar.★

Sofia

Mer info: www.ulydighed.dk

vi öppnar vad EU stänger

EU höll den 14-15 september sitt justitie o inrikesministermöte i Köpenhamn, med Danmark som ordförandeland. På dagordningen fanns bland annat utformandet av den gemensam asylpolitik i EU.

Organisationen Globala Rötter gjorde tre aktioner under toppmöteshelgen för att sätta fokus på de asylsökandes situation och varför folk flyr undan fattigdom.

Den 13 september, dagen före toppmötet, tog sig 25 aktivister in på Sandholmsförvarets slutna avdelning. Förvaret har fått kritik från europeiska tortyrkommissionen för att i cellerna förvaras fem personer på 15 kvadratmeter. Globala Rötter funderade innan aktionen på att avblåsa den, sedan de fått reda på att hundra poliser hade en övningsdag på förvarets fotbollsplan för att träna i att hantera "autonoma" under kommande EU-toppmöten. Men väl framme vid förvaret lyckades de ta sig in på området med sin buss när en annan bil skulle köra

ut, och aktionen genomfördes enligt planerna. Aktivisterna tog sig snabbt upp på taket till det fängelseliknande förvaret, där de hängde ut banderoller och ropade slagord.

– Förhållandena på Sandholmsförvaret är en bild av hur EU-länderna behandlar immigranter. Flertalet av de inspärrade är människor som väntar på att utvisas. Deras enda brott är att de försökt söka sig ett bättre liv, säger Nikolaj Heltoft från Globala Rötter.

Klockan fem dagen därpå försvann gränsstationen i Kruså för ett tag. Globala Rötter från Ålborg packade in hela området i vitt papper.

– Det sägs hycklande att gränserna är öppna, men samtidigt stängs världens fattiga ute med alla medel: det senaste decenniet har det i snitt dött en flykting om dagen som försökt ta sig in i det starkt bevakade och befästa Europa, säger Lars Gaardsøe från lokalavdelningen i Ålborg. Den sista aktionen genomfördes

samma lördag då fem aktivister symboliskt försökte ta sig ut till toppmötet i Christianshavn på en timmerflotte.

– Aktionen är en symbol för de människor, som drivna av nöd och fattigdom varje dag försöker att nå det rika förvuxna EU, korsandes gränser till lands, över vatten och i luften. En resa som för många människor slutar fatalt, säger Pil Christensen.

Enligt det Marockanska Arbetarförbundet i Spanien har omkring 4000 människor omkommit eller försvunnit i Gibraltarsundet sedan 1997.

Därför blev symboliken ännu tydligare, då polisen stoppade och anhöll besättningen på timmerflotten.

Globala Rötter lovar fortsatta aktioner för en gränslös mänsklig värdighet därför att ingen människa är illegal - oavsett var man är född.

Källa: Monsun /Modkraft.dk

det ska vara lätt att organisera sig

Över 100 år efter bildandet av den första anarkistfederationen har en ny bildats. Det har redan varit landsmöte och federationen är till för alla organiserade anarkister och anarkistiska grupper.

Loggan är stilig och liknar lite väl mycket Fred Perrys. Lagerbladet kring det inringade anarkist-a:et, med beteckningen SAF dök upp efter första maj i år. Linnea och Fredrik ingår i en grupp anarkister i Stockholm som bestämde sig för att åter starta upp en svensk anarkistfederationen.

Under EU-toppmötet i Göteborg sommaren 2001 samlades ett helt myller av Europas frihetliga vänsterorganisationer på möten och i demonstrationer. Franska och svenska syndikalisterna diskuterade fackliga strategier, bakom polisavspärrningarna försökte norska och svenska kommunalister bilda en organisation för direktdemokrati och på gatorna möttes tyska autonoma i det svarta blocket med de finska vita overallerna. Men en röst som saknades var från organiserade anarkister.

– Efter Göteborg började många fundera på det. Det hade behövts en större anarkistfederation eftersom vi inte var samlade. Det fanns inget anarkistblock, inga anarkister som uttalade sig i media, säger Linnea.

Ur dessa tankar föddes i Stockholm planerna på att återstarta den svenska anarkistfederationen.

– På första maj i år, var det första gången vi uttalade att vi ville ha en federation, säger Linnea. Om man är anarkist i Stockholm fanns det inget samband mellan oss som anarkister, alla arbetade med sakfrågor.

– Anarkismen har nästan blivit bortglömd i den frihetliga vänstern på grund av alla sakfrågor, säger Fredrik.

vill samla Sveriges anarkister

Vid sidan av enfråge-organisationerna är syndikalismen den stora strömningen inom den frihetliga socialismen i Sverige.

– Jag var med i SUF i fem år men arbetade hela tiden i anarkistiska smågrupper vid sidan om. Mycket av det jag ville göra rymdes inte inom SUF, säger Linnea.

SAC är en bra organisation säger både Linnea och Fredrik, men det är enbart en fackförening. SAF kommer att arbeta bredare politiskt. SUF samlar redan idag många anarkister, men de är ett ungdomsförbund för de under 25 år.

– Jag tycker inte det är någon konkurrens med andra organisationer. Det vi vill göra är att försöka få med folk som inte är organiserade i någon frihetlig organisation, säger Fredrik.

I flera länder världen över är anarkisterna organiserade i landsomfattande federationer. Uppbyggandet av en svensk motsvarighet kommer göra det enklare att få kontakt och samarbeta med dem.

– Många länder blev förvånade när de hörde att Sverige inte hade en anarkistfederation, eftersom vi har en så stor syndikalistisk rörelse, säger Linnea.

göra anarkister synliga

Den 21-22 september samlades 50 personer från hela Sverige på universitetet i Stockholm för att dra upp riktlinjerna för federationen. Vissa av grupperna som deltog, som Eskilstunas anarkister och Västerås anarkister hade funnits ett tag, medan andra lokalgrupper var helt nystartade. Grupper och individer från Göteborg, Eskilstuna, Västerås, Uppsala, Borås, Alingsås, Falun, Finspång och Vårgårda dök upp. Dessutom finns det grupper i Lund, Malmö och Umeå. Landsmöten kommer att hållas en gång om året, men nästa blir redan om ett halvår eftersom det finns mycket att diskutera i uppstartningskedet.

Med federationen ska den anarkistiska rörelsen bli mer synlig och lätt att få kon-

takt med.

– Det ska vara lätt att organisera sig. De som inte har tid att gå på möten, som bara deltar i en cirkel eller är med på en diskussionslista ska känna att de har uppbackning av en organisation i ryggen, säger Linnea.

Tanken är att i första hand fungera som en organisation, där grupper och enskilda personer kan bli medlemmar. Men federationen vill också vara ett kontaktnät för alla de anarkister som hittills stått utanför vänsterns organisationer, på grund av att de inte hittat någonstans där de känt sig hemma eller bött i en mindre stad på landsbygden där de varit ensamma.

– All information om anarkismen är hundra år gammal. Om man vill skriva ett arbete idag eller vill få kontakt med andra anarkister, då måste det finnas någonstans att vända sig, säger Fredrik.

vilka är med

Anarkismen förknippats allmänt med en ungdomsrörelse. I SAF-gruppen i Stockholm finns aktiva medlemmar i ålderrarna mellan 12 och 40. Men medelåldern på SAFs landsmöte var i tidiga tjugoårsåldern.

– Åldern på mötet var mer blandad på mötet än andra grupper jag varit med i. Men vi behöver verkligen folk som varit med längre. Jag har själv varit aktiv nu i åtta år, säger Linnea.

– När det går att organisera sig på flera sätt blir det utrymme för flera. Då kan de själv välja nivån av aktivitet, att bara gå på landsmöten eller delta i cirklar. Många äldre som kontaktat SAF har svårt att gå på möten eller bor isolerat, säger Fredrik.

På federationens landsmöte togs det fram en gemensam kortfattad plattform och början till stadgar. SAF ville från början avgränsa sig från anarkokapitalister

och auktoritära socialister, men samtidigt hålla federationen så öppen politiskt som möjligt.

– Federationen ska vara ett forum för diskussion mellan anarkister. Många vill vara med för att utveckla sin ideologi, men vi vill inte skapa en enhetlig identitet som ingen får bryta mot. Vi radat inte upp förtryck man ska arbeta emot. Grupper får själva välja vad de jobbar med: till exempel om de vill arbeta med feminism separatistiskt, säger Fredrik.

Anarkafeminismen är en av de största anarkistiska strömningarna i Sverige, med egna kvinnokaféer och självförsvarsgrupper, men det var få av dessa som deltog på SAFs landsmöte.

– Flera anarkafeminister var med, men som enskilda personer, säger Linnea. Vi vill få med dem som organisationer. Eftersom de kallar sig anarkister borde de vara med och de är också intresserade.

Det samma gäller andra anarkistiska grupper, bland annat Anarchist Black Cross och olika latinamerikanska grupper i Sverige, som har mycket praktisk kunskap. Efter landsmötet är att skapa dessa kontakter som är det stora projektet för federationen.

SAFs plattform

Vi i SAF är anarkister. Därför verkar vi för ett frihetligt socialistiskt samhälle, där alla är jämlika. Ett samhälle som är ekologiskt hållbart, och där alla som berörs av ett beslut är med och fattar det. Vi tror varken att kapitalism eller någon form av parlamentarism kan leda oss dit. Vi är emot all sorts förtryck och diskriminering och vi bekämpar de orättvisa sociala och ekonomiska strukturer som upprätthåller dagens samhälle. ★

<http://travel.to/saf> - Epost: sverigesanarkistfederation@hotmail.com

– Vi börjar nu. Vi ville inte vara för begränsande i början med stadgar och plattformen, det skulle vara så fritt som möjligt och vi var försiktiga att uttala oss för mycket innan det bildande mötet, säger Fredrik.

– Vi har mest skickat ut inbjudningar innan landsmötet, nu börjar det riktiga "få med"-arbetet. Många har kommit efter landsmötet, de avvaktade och ville se resultat hur federationen skulle utvecklas först innan de tog kontakt med oss. Det här är bara början, nu har vi något att utgå ifrån, men det kommer att utvecklas och förändras.

I Sverige bildades den första anarkist-federationen ur den ungsocialistiska rörelsen, som bestod av de radikala ungdomar som bröt med socialdemokratin i slutet på 1800-talet. Deras tidning var Brand, som kom med sitt första nummer 1898. Federationen höll ända fram till 1967, men försök att starta upp den igen har gjorts vid flera tillfällen. Ska den nya federationen ta tillbaka sin tidning?

– Det har vi inte pratat om. Först ska vi få igång ett medlemsblad, säger Linnea. ★

Mathias

100 år i Brand

Oktober 1902 hade just riksdagsvalet hållits i Sverige. I Brand diskuterade signaturen KP valutgången. Detta var sjuttio år innan den allmänna rösträtten infördes, och nitton år innan kvinnor innefattades i denna allmänhet. Frågan om rösträtten i sig var enligt Brand en mycket hetare fråga än själva resultatet i valet. En annan stor fråga för arbetarrörelsen var hur mycket man skulle låta sig ge sig in i valet, eftersom de visste hur mycket de skulle behöva kompromissa med sin politik. Vid denna tid fanns det huvudsakligen två partier som medel- och överklassen fick äran att välja mellan, Samlingspartiet och Landtmannapartiet. "De som icke vilja tillhöra någon av dessa hjordar ha erhållit benämningen 'vildar'" menade KP. Oftast fick de socialdemokrater som ställde upp i valet vid denna tid vara ett bihang till det liberala Samlingspartiet. KP berättar att "Af alla de socialdemokratiska riksdagsmännen torde endast en, Thorsson i Ystad, vara vald på ett rent socialdemokratiskt program. De öfriga äro valda på vensterprogram". Med 'vensterprogram' menade man någon form av liberalt program. Man får tänka på att Brand var vid denna tid var en tidning för ungsocialisterna, som var socialdemokraternas ungdomsorganisation. Hela tidningen genomsyras av de svåra splittringar i arbetarrörelsen mellan de radikala och de som var villiga att göra kompromisser. Till exempel tog socialdemokraterna avstånd från ungsocialisternas antimilitaristiska ställningstaganden. En del socialdemokrater arbetade redan då på att bli "respektabla" och förkastade storstrejken och all revolutionär retorik. KP är starkt på den radikala flygelns sida, liksom resten av de som skriver i Brand. Mot dessa fanns mindre radikala socialdemokrater, såsom Hjalmar Branting. Han sade rakt ut inför detta val att han skulle ställa upp för riksdagsgruppen han var med i, snarare än för arbetarrörelsen. Resten av artikeln är ett hästskt utfall mot de religiösa i valrörelsen. "Det lönar sig således icke att förhålla sig neutralt till de religiösa rörelserna, utan (vi) bör, först som sist, förklara krig med kniven mot de religiösa fördummarne(!)". Kanske en retorik som vi åter bör anamma när det gäller kristdemokraterna. ★

mungo

I tre artiklar beskriver en grupp autonoma sitt arbete på ett bageri. De synliggör det dolda motstånd som bedrivs varje dag, när arbetare slackar, vägrar lyda order, snor med sig bröd och driver med chefen.

det ansiktslösa motståndet

vardagsmotstånd på ett svenskt bageri

Berätta om dina erfarenheter av klasskamp! Vi vill här bjuda in alla att skriva om sina erfarenheter av kamp på arbetsplatserna och i institutioner som fängelser, skolor och aktivitetsgarantier. Om vi får in tillräckligt med bidrag tänker vi sammanställa dem till en antologi. Vi vill utbyta erfarenheter om den självständiga arbetarkampen som förs mot utsugningen och kontrollen av oss. Med denna antologi vill vi lyfta fram det motstånd som förs på en gräsrotsnivå utan välbetalda representanter. Den spontana olydnaden och det vardagliga småsabotaget mot lönearbetet.

Anledningen till att vi vill ge ut en sådan här antologi är att vi vill stärka klassens militans. Genom att erkänna detta vardagsmotstånd som klasskamp stärks klassen som i sin politiska sammansättning som "klass för sig", av arbetarklassen - för arbetarklassen. Med den nivå som klasskampen tar sig nu, nästan utan stora synliga aktioner som strejker och ockupationer är det viktigt att lyfta fram kampen på basnivå, på golvet. Vi menar att attityden och de små stegen på arbetsplatsen är nödvändiga för att varje större aktion. Utan rätt "stämning" på golvet finns det ingen grogrund för till exempel en strejk. Dessutom är det vardagsmotståndet något som enar och samlar arbetare oavsett ålder, kön eller eventuell facklig tillhörighet. Vad som kanske är ännu viktigare är att det är faktiskt så arbetarklassens självaktivitet ser ut. Det innebär att det är kärnan till vår befrielse. Och arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk. ★

Vill du skicka in bidrag eller har frågor maila oss på:

kampa_tillsammans@hushmail.com

Kämpa tillsammans!,
c/o Autonomt Motstånd,
Box 327, 211 55 Malmö

Jag var under närmare två år anställd som bageriarbetare på ett bageri i södra Sverige tillsammans med ungefär 160 andra; städare och mekaniker inräknade. Från första dagen jag jobbade fick jag veta att bageriet var nedläggningshotat och med tiden blev vi mycket riktigt uppsagda och bageriet stängde. Det påverkade så klart stämningen och kampmetoderna på bageriet och kan vara värt att tänka på när man läser texten. Det gjorde till exempel att omsättningen på de anställda var ganska stor och många äldre sökte nya jobb. Flera av mina arbetskamrater var också aktiva i den autonoma

rörelsen eller bekanta vänsteraktivister från andra grupper. Dessutom försökte vi aktivt få in nya kamrater på bageriet. Vi ordnade också föredrag med en som jobbade på bageri i Stockholm och en som varit aktiv i en stor cell för flera år sedan. Vi utgjorde ett kompisgäng som mer eller mindre aktivt och regelbundet utbytte erfarenheter och information mellan olika avdelningar. På samma sätt kan man också säga att det existerade liknande grupper av andra anställda som agerade likadant.

De kampmetoder vi använde var i de flesta fall sådant vi lärt oss på andra jobb

eller av andra anställda. Kampmetoder det sällan skrivs om eftersom de inte tar sig så "stora" uttryck som strejker eller ockupationer. Men jag vill hävda att det direkta, utomfackliga vardagsmotståndet är den grundläggande kampen och utan den kan inte facklig eller representativ "kamp" vara framgångsrik. Därför hoppas jag också att andra blir motiverade att skriva ner sina erfarenheter, för att synliggöra och sprida denna dolda kampform. Genom små, respektlösa steg kan man förvandla stämningen på sin arbetsplats från hopplöshet till kampanda. Denna vardagskamp har vi i Kämpa tillsammans! kommit att kalla "det ansiktslösa motståndet".

det ansiktslösa motståndet

Vi valde det namnet eftersom det beskriver den dolda massmilitansen som är så utbredd inom arbetarkampen. Det är ansiktslöst eftersom det likt en mullvad bökar omkring under jorden för att ibland sticka upp sitt tryne. Det är ansiktslöst eftersom det inte finns några officiella ledare eller representanter som kan få skulden eller ta åt sig äran. Det är ansiktslöst och dolskt när man nickande lyssnar på chefens instruktioner för att sedan ändå göra som man vill. En förutsättning för att det ansiktslösa motståndet skall kunna bli betydelsefullt är att det finns en solidaritet arbetare emellan. Det finns ibland på arbetsplatser eller avdelningar men ofta finns det inte. Då måste det skapas. "Kompisgänget" spelar ofta en viktig roll i det arbetet. Några kompisar börjar vara solidariska med varandra. De sätter en standard med en klasskampslinje, som sakta smittar av sig och andra hakar på. Man backar upp varandra, turas om att ta extra raster och när chefen frågar efter någon som smitit på rast så har hon gått för att byta ett par trasiga hörselskydd. I skapandet av en sådan här solidaritet är rasterna skitviktiga, men inte så mycket för att man sitter och diskuterar "kampmetoder" utan helt enkelt för att man lär känna varandra.

vad bör göras?

Som alla andra började jag där med en mängd korttidsvikariat som varade i närmare ett år. Dessa var på en massa olika stationer och avdelningar och gjorde att jag snart fick många kontakter inom bageriet. Man fick snabbt en överblick över vilka avdelningar som var extra tunga eller hade bra arbetskamrater.

Något jag hade blivit itutad inom vänstern var att man skulle ta alla konflikter modigt och rättframt och säga emot om något var fel. Det kanske fungerar om man är tillsvidare-anställd men som vikarie är det rena fantasier. Jidrade man för mycket med chefer (eller fackordföranden för den sakens skull) och inte skötte sig kunde man snabbt se sig om i månen efter fler vick. Nya tjejer var dessutom tvungna att jobba extra hårt på de mansdominerade avdelningarna om de skulle kunna accepteras. I den här situationen gäller det att hitta kampmetoder för att göra det tråkiga och monotona arbetet uthärdligt. Då är längre raster viktigt. Inte bara för den återhämtning det innebär utan kanske mer för att kunna snacka med arbetskamraterna.

raster

När man började fick alla instruktioner om att alla raster skulle stämplas ut. Det fick vi nya snabbt dementerat av de bagare som varit där längre. Sammanlagt hade vi en timmes rast under dagen och om man inte stämplade ut drog lönekontoret av den timmen från lönen. Om man stämplade ut men var längre på rast drog de av mer pengar, men om man inte stämplade ut drog de ändå en timme. Alltså kunde man bara förlora på att stämpla ut. Vi turades istället om att ta längre raster. Det gick bra och allt var frid och fröjd. Eftersom ingen stämplade ut kunde chefen inte säga så mycket. När någon tillfrågades om varför de inte stämplade ut svarade man bara att man glömt det eller att "någon" sagt att man inte behövde det. Då sade chefen att man skulle stämpla ut i fortsättningen, man sade "ja" och sedan sket man i det. När vi senare lärde oss mer om hur produktionen fungerade kunde vi också planera in raster genom att "klanta oss" eller försena produktionen.

aikido

Detta sätt att utåt sett gå med på chefens idéer för att sedan göra som man själv vill kan liknas vid aikido. Att man inte står upp och hävdar en motsatt åsikt om det inte behövs utan helt enkelt glider undan och sedan gör något helt annat. Om det är viktigt för chefen att tro att han bestämde kunde han gärna få göra det, bara det var vi som bestämde i praktiken. Tanken var att det skulle vara så kort tid mellan olika brödsorter som möjligt. Eftersom vi visste att alla våra argument om att det skulle

vara stressigare och svårare för oss vid tråget och ugnen och framförallt i packen inte skulle betyda någonting låtsades vi att vi uppriktigt försökte fixa allt så snabbt som möjligt. I verkligheten hänvisade vi till att vi hade fått problem med de gamla maskinerna, att det var "mjölstopp" men att det löste sig efter ett tag (något som var omöjligt att kontrollera) eller så sölade vi och låtsades som vi var sämre på jobbet än vi verkligen var. Det är alltid bra att inte jobba för fullt för då har man en viss reserv att ta till om det skulle behövas.

nyttan av mytbildning

För att brödet skulle bli så bra som möjligt var det nödvändigt att ha inställningar på maskinerna som gjorde att man var tvungen att övervaka dem oavbrutet, vilket vi skulle göra. Eftersom vi dessutom körde på flera linjer samtidigt blev det en orimlig arbetssituation, fastnade degen på ena linjen måste du fixa det, under tiden kan det fastna på andra linjen också. Vilket det förmodligen gjorde enligt lagen om alltings jävlighet.

Lösningen blev naturligtvis att vi körde på helt andra inställningar där degen aldrig fastnade. När basen upptäckte det blev vi alltid mycket förvånade och klagade istället på maskinerna, de glappade förmodligen, eller att någon jävel hade ändrat på inställningarna. Det var ju så många som hade jobbat på stationen tidigare och när de gick förbi tyckte de att det kunde ändra lite som de ville. Naturligtvis var det inte någon eller några som pekades ut för dessa illdåd men det drevs faktiskt så långt att basen själv muttrade om det och började spekulera i vem som gick och ändrade på inställningarna jämt och ständigt. Våra kunskaper om arbetsprocessen använde vi på ett dubbelt sätt. När det var chefer som kunde mer eller lika mycket som oss så hävdade vi att vi kunde mindre och när de visste mindre än oss hittade vi på orsaker till att inställningarna var ändrade som de inte visste något om ("degen var så klabbig"), och eftersom de var chefer kunde de ju inte fråga oss om det. Vi använde oss också av ord de inte förstod. Vi kallade fika för "att pensla" till exempel.

När de frågade hur mycket som fanns kvar att göra kunde vi säga att det bara var lite pensling, de trodde då att det fanns någon seriös arbetsuppgift som hette så. Andra främmande makter kunde vara chefer på andra avdelningar, vår chef

pratade nämligen aldrig med en del andra chefer som han var ovän med och vi hävdade att de gett oss andra instruktioner, och eftersom vi var så nya förstod vi inte bättre än att lyda dem.

Hälsovårdsnämnden var en annan stor auktoritet. Om de någonsin hade sagt något vet jag inte men vi hävdade i alla fall att de hade synpunkter på det sättet cheferna sa att vi skulle städa (man fick en massa mjöl i lungorna av det sättet) och eftersom lagen och Hälsovårdsnämnden rimligtvis måste stå över våra chefer kunde vi inte ta på vårt ansvar att städa på det sättet.

osolidariska arbetskamrater

Som på många andra arbetsplatser fanns det en liten förrädare och rövslickare på vår avdelning. Han vägrade agera solidariskt med arbetskamraterna genom att själv smita undan så andra fick mer arbete. Medan vi gemensamt jobbade för mindre kontroll och mindre arbetsbörda drabbade hans smitningar alla andra. Dessutom var han chefs lilla rövslickare och fick de bästa arbetstiderna och semestertiderna. Vid enstaka tillfällen tjallade han dessutom ner folk för att de tog längre raster. Speciellt försökte han bossa med alla nya. Sätten att hantera det problemet var många, någon hotade honom, vi sa till alla nya att de inte skulle låta sig bossas av honom och vägrade hjälpa honom när han fick problem. Han var i det närmaste helt isolerad på arbetsplatsen och illa omtyckt av alla. Till slut började han på ett annat jobb där han tydligen är lika illa omtyckt. Han var hela tiden ett problem som inte försvann för när han slutade, däremot hade vi till slut en viss balans. Han slutade till exempel med att tjalla och då slutade vi ha kontroll över vad han gjorde och vilka raster han själv tog. På sätt och vis använde vi ändå honom som ett avskräckande exempel för nya, de fick i honom se vad det innebar att agera osolidariskt mot sina arbetskamrater. Nämligen att hånas, förlöjligas och vara totalt utfrust.

inget rent mjöl i påsen

Samtidigt som vårt arbetslag gjorde ungefär 3000 bröd i timmen som såldes för 15-20 kronor styck, led cheferna av missuppfattningen att vi skulle behöva betala för brödet vi tog hem, men vänligt nog bara halva priset. Som tur var såg folk på golvet det lite mer nyktert. Alla förbättrade

sin ekonomi genom att ta med bröd och kakor hem till familj, vänner, grannar, kollektiv, folkkök eller till försäljning och byteshandel med jourbutikerna.

Egentligen skulle allt skrivas upp i en bok men det glömdes bort när man skulle gå hem. Annars kunde man också hämta en nyckel för att själv öppna lådan och ta

"Givetvis hade vi degkrig dagligen."

de påsar man fick när man skulle köpa något. Efterhand gick det så långt att vi bara plockade på oss även om någon chef var närvarande. Detta motiverades också med att själva arbetet var en stöld från oss och hur som helst snodde säkert cheferna också. När det dök upp argt anslag om att en stor dyr sak var borta och att chefen för den avdelningen krävde att den skulle lämnas tillbaka klottrades det snabbt på anslaget att "Du kan ju alltid leta i ditt garage!"

sluta kladda, annars kommer chefen!

För de som inte var fast anställda var det, som jag tidigare nämnt, svårt att protestera. Då fick mer anonym kommunikation en viktig funktion – speciellt då klotter på toaletterna. Det publicerades en del lysande exempel på arbetarkultur bland annat i form av poesi, limerickar och teckningar.

Här är en dikt av Aspen:

Nitlotten

När jag fick jobb blev jag gla'
Men större otur kan man knappast ha
För redan nästa da'
Kom chefen och sa
"Slit, din store skit,
du måste skapa mer profit"
Ja, ägarna blir rika och feta
utan att själva behöva arbeta
Men när verksamheten går back
då går VD'n till attack
Slaktar några tusen jobb
som en annan liten snobb
Och AF kan man knappast lita på
när vi från bageriet tvingas gå
Nej, när vi väl sparken fått
Är vår enda chans en Bingolott!

Den dikten blev så populär att andra bagare tryckte upp och spred den vidare i bageriet. En annan pärla var en teckning som föreställde bageriet i form av ett koncentrationsläger med baser sittande i kulsprutetorn.

Efter ett tag började jag gå till olika

toaletter bara för att det var kul att kolla på klottret som hånade ledningen, nitteckningarna och de politiska debatter som fördes där. En viktig sak med klottret var förlöjligandet av cheferna, med hjälp av förlöjligande så underminerades deras auktoritet och vårt humör blev bättre. Istället för att fråga om chefen gjort sin dagliga inspektionsrunda än sa man till exempel "Har gubbtjyven visat sin feta röv än?". När jag en gång blev nerkallad till chefen för skäll av någon anledning hade någon hjälte lagt in en skärmsläckare som sade "Chefen och baserna = åsnor!" (chefen var ingen stjärna på datorer och kunde inte ändra det). Det förstörde lite den allvarliga stämningen som skulle råda i den utskällningen.

arbetsmoral, ett tveeggat svärd

För att kunna behålla jobbet var det vetligt att försöka lära sig så mycket som möjligt på kortast tänkbara tid. Samtidigt var det en svår balansgång mot "att visa framföttenar" eller rent fjäskande. Ingen vettig människa ville smila in sig hos chefen, dra upp arbetstempot eller få arbetssuppgifter man knappt behärskade. Samtidigt lyssnade speciellt de äldre anställda mer på ens åsikter ju duktigare man var (om man inte kaxade såklart). Många av de som framställer sig som solidariska med ledningen och talar sig varma för arbetsmoral agerade ändå helt tvärtom.

Läpparnas bekännelse kan fungera som en försvarsmekanism, en rökridå och fasad för att de personligen ska klara ryggen, lättare komma undan med saker och slippa få skit uppifrån. Cheferna uppmuntrade "arbetsmoralen" och pratade om närmast mytologiska gamla bagare som med handen kunde känna skillnad på om degen var 28,5 grader varm eller hela 29. Lösningen var helt enkelt att försöka visa att man kunde sitt jobb utan att det gick ut över andra genom högre arbetstempo. Om vi som var unga, skulle jobbat hårt skulle vi kunnat göra andra arbetslösa genom att det hade öppnat upp för ledningen att sparka folk eller slippa ringa in vikarier.

rena jävla lekstugan

Arbetet i sig var rätt tråkigt och på många ställen rätt fysisk ansträngande. Man kunde stå på samma fläck hela dagen och packa bröd eller lägga formar på ett löpande band. För att kunna stå ut fanns

det en rå humor och diverse påhitt. Man drev hjärtligt med varandra och mindre hjärtligt med cheferna ("Vi ringer tullen och säger att han har ett halvt kilo amfetamin i röven"). Någon gång när vi hade många på upplärning gjorde vi plats genom att köra undan deggrytor, tejgade ihop en boll av plastemballage och hade sedan fotbollsmatch i med tre i varje lag. Periodvis hade vi degkrig dagligen (naturligtvis användes inte den degen till bröd). Förutom att det var kul är det svårt för chefen att säga till på skarpen när man bara plojar och leker.

tillsvidare-anställda som sköldar

Efterhand började vi med att de kamrater som var tillsvidare-anställda eller var utbildade på fasta platser fick agera som ett slags "sköldar" för andra. De fick framföra krav till chefen och kunde jiddra mer öppet eftersom de inte kunde käckas hur som helst. När det kom nya personer gillade baserna att säga till dom att vi var deras "chefer" eftersom vi varit där längre. Det försökte vi snabbt ta ur dem genom ett rätt bra argument, vi berättade att vi hade samma lön som dom. Att basen sade till dem att vi var deras chefer kunde vi lätt använda mot ledningen, när de nya sattes att göra meningslösa skitjobb sa vi att de kunde göra något roligare eller ta kafferast istället, och klagade basen på dom kunde de bara hänvisa till oss, cheferna.

kollektiv styrka

Mot slutet av tiden på bageriet var det ulla bli någon övertid när de frågade hur länge det skulle jobbas. Vuxna karlar som var dubbelt så gamla som oss sprang omkring

och såg antingen oroliga ut (cheferna) eller fnissiga (bagarna). När väl vår avdelningschef ringde och frågade vad som hände sade vi bara att vi slutat köra för dagen och bara hade att städa klart och gå hem väntade vi oss världens utskällning! Han blev istället helt uppgiven och sade bara "Jaha". Det var en underbar känsla att gå hem den dagen. mmars övertid. Vi nickade bara och kom i sedan överens om att gå hem i vanlig tid utan att säga till chefen i onödan. Det började snart tisslas och tasslas om att vi inte skulle baka färdigt allt bröd eftersom vi sagt till de i packen att det inte skulle bli någon övertid när de frågade hur länge det skulle jobbas. Vuxna karlar som var dubbelt så gamla som oss sprang omkring och såg antingen oroliga ut (cheferna) eller fnissiga (bagarna). När väl vår avdelningschef ringde och frågade vad som hände sade vi bara att vi slutat köra för dagen och bara hade att städa klart och gå hem väntade vi oss världens utskällning! Han blev istället helt uppgiven och sade bara "Jaha". Det var en underbar känsla att gå hem den dagen.

Vid ett tillfälle ville ledningen ändra arbetstiderna för några av oss en dag i veckan, de ville att vi skulle börja jobba tre timmar tidigare – något vi absolut inte ville. Facket ville att vi skulle få mer lön för den tiden, företaget tyckte vi skulle ha samma lön och vi ville ha extra, betald ledighet om vi överhuvudtaget skulle gå med på det. En dag när vi kom till jobbet hade uslingen till fackbas skrivit på papper utan vårt godkännande (det får han alltså, han har förhandlingsrätt för oss oavsett om vi vill det eller inte). När han väl kom dit gick vi ner till fikarummet

(var annars...) och konfronterade honom. Han förklarade sig med att han gått med på tiderna men de inte var överens om tiderna (hmm...) och det utvecklade sig till ett gigantiskt gräl som vi var så inne i att vi inte märkte att fler och fler arbetare kom dit. I alla fall så sa vi att vi inte skulle dyka upp förrän vår ordinarie arbetstid började, vilket en annan arbetare glatt konstaterade var vild strejk. Han kontrade med att vi kanske var i fel bransch om vi inte ville ha sådana arbetstider. Andra nytillkomna åhörare började, halvt på skämt, nominera en ny fackordföranden. Till slut gick vi med orden att han fick gå med på vilka tider han ville, men vi tänkte komma vår vanliga tid. Det dök aldrig upp några instruktioner om nya tider så jag antar att han sprang till chefen och de kom överens om att strunta i det. Då beslutade vi oss också för att strunta i att måla hans bil i klassförrädarens gula färg.

nedläggning

Till slut kom i alla fall nerläggningsbeslutet. Det kom som en lättnad för många som bara hade gått och väntat och bara ville ha besked. Eftersom samma företag lagt ner så många andra bagerier på andra orter utan motstånd fanns det heller ingen som var beredd att kämpa för att behålla bageriet. Vi tyckte väl överlag att det ändå var ett skitjobb och vi kunde lika gärna ta ett annat skitjobb.

vad det handlar om

Det ansiktslösa motståndet handlar till stor del om små vardagliga konflikter och är en kampform som alla kan delta i. På så sätt kan kampformen också motverka hierarkierna som finns inom arbetarklassen, den ger praktiska möjligheter att kämpa tillsammans. Istället för att vänta i evighet på några stora röda fackgubbar ska fixa allt är det bara att sätta igång själv. Motivet för den enskilde arbetaren att delta kan variera väldigt mycket. Det kan handla om att man tjänar på det, att man förhåller sig solidariskt med arbetskamraterna eller andra arbetare (till exempel de som köper brödet vi bakade), att man drivs av en brinnande politiskt övertygelse, att det görs som personlig hämnd mot ledningen eller enskilda chefer, att det förenklar arbetet eller att det helt enkelt är roligt!★

Varg I Veum

Kämpa tillsammans!

Illustrationer: 44an.com och Viktor

fack off!

om menlösheten med att banka huvudet i väggen

Du undrar varför vi kämpade utomfackligt? Det var aldrig en medveten strategi att försöka få in vänsteraktivister på arbetsplatsen, mer än att det är trevligt att jobba med folk man känner. Likadant var det inte fråga om en väl genomtänkt strategi som övergavs till förmån för en annan. Det blev som det blev och här förklarar jag varför.

Valet av fack vid det tillfället var inte svårt. Som ny på en arbetsplats med runt hundra anställda har

man inte så mycket att säga till om ensam. Den ende SAC-medlemmen var dessutom bageriets värsta bas. När fler kamrater kom in på bageriet gick vi mer eller mindre in för att försöka "radikalisera facket inifrån".

Vi trodde uppriktigt att någon skulle uppskatta ett gäng kämpande ungdomar. Vår strategi var däremot minst sagt sudrig. Man måste ha klart för sig att en radikaliserings av en lokal fackklubb kanske är möjlig på ett 10-års perspektiv eller mer, och att bageriet i det skedet hade varit nedläggningshotat de senaste åren. Trots den förutsättningen tycker vi idag att vi gav LO ett ärligt försök.

röstsedels-lotto

Vi hade en naiv illusion om att personer skulle uppmuntras till engagemang. Att det åtminstone skulle finnas en "repressiv tolerans" som i andra institutioner i samhället. Det vill säga att man låter radikalerna hållas som ett alibi så länge det inte blir för störande.

I det offentliga utrymmet släpps kritiker fram för att ge en bild av demokrati och yttrandefrihet. Detta är tydligast inom media. Låt hända att oliktankare förpassas till kultursidor och sämsta sändningstid. Det finns i alla fall ett utrymme att röra sig på, om än begränsat. Så fungerar det inte inom LO-facken. Där har tvärtom socialdemokratin total kontroll från toppskiktet ner till minsta funktionär och ombud.

Detta märktes tydligast när vi åkte på facklig helgkurs för ungdomar. Där fick vi lära oss om SAP:s och LO:s historia, alla förbättringar man drivit igenom, om arbetstagarnas rättigheter och skyldighe-

ter och att det var en skyldighet att rösta oavsett på vilket parti. Kursledarna gjorde ingen hemlighet att de var aktiva i både partiet och facket.

Vår kursledaren blev för övrigt heligt förbannad när en snubbe berättade hur han röstade. Han höll med om att det var en demokratisk plikt att rösta men visste inte på vilket parti. Så han drog helt enkelt lott om vilket parti han skulle rösta

"Som fackpamp tog han sig personliga friheter."

på och senaste valet blev det moderaterna. Vi andra skrattade så vi grät.

Låt gå för att de flesta på kursen såg det som betald semester (man får ersättning för förlorad arbetsinkomst) och inte höll med om allt. Kursen gjorde det ändå klart för oss att man ska vara aktiv sosse för att komma upp sig i facket.

En workshop vi hade på kursen var att skriva motioner till en låtsas-kongress. I vår grupp skrev vi en om att fredsplikten skulle avskaffas. Den blev inte sådär himla väl mottagen av kursledaren.

Det finns också några exempel på hur fackligt förtroendevalda blivit åthutade och fått avgå när de uttryckt obehagliga åsikter, till exempel att man borde demonstrera i Göteborg 2001. Detta trots att de varit ledande och aktiva socialdemokrater.

den "röde" patriarken

Bageriets fackklubb styrdes av ombudet och en mer eller mindre lojal styrelse.

Alltför länge lät vi oss luras av hans radikala retorik, men insåg senare att hans snack inte betydde nåt. När han snackade med bagarna var han militant, men i verkligheten "sög han chefens kuk" som en i packeteringen uttryckte det. Senare kom han att kallas "Edamerosten" - röd på utsidan, men gul inuti (gult är klassförräderiets färg).

Som ställets fackpamp tog han sig personliga friheter som hette duga. Han tog längre raster, lät andra göra skitjobbet och bad inte sällan andra hoppa in för att han själv hade "fackliga uppgifter" att sköta. Istället för att motverka uppsägningar och förflyttningar, uppmuntrade han det när det passade. Han ville kunna välja och

vraka vem som skulle jobba på hans mini-avdelning och de som kom i bråk med honom försvann snabbt.

Ett exempel var när han i princip sa upp en kamrat, vi kan kalla honom Johnny. Efter att Edamerosten varit inne och snackat med avdelningschefen blev Johnny inkallad. Med någon dålig ursäkt om nedskärning blev han erbjuden ett annat jobb på 10 timmar i veckan och ombedd att skriva på ett papper. 18 år gammal och med liten

arbetserfarenhet skrev Johnny på och lurades därmed att säga upp sig själv.

Senare blev andra erbjudna precis samma pass som han haft innan. Några kamrater, som var medvetna om situationen, tackade nej och menade att det var Johnnys jobb. När vi konfronterade Edamerosten och frågade vad han sysslade med kom han med skitsnack om att "Johnny arbetade dåligt" varpå han undrade vad vi var för gäng som kom och hotade folk. Vi hade nämligen, vår vana trogen, kommit ner tre pers för att snacka med honom. Även om Johnny slutade fungerade det kanske som en liten varning till honom.

Vid ett annat tillfälle krävde en kamrat två kronor högre timlön, eftersom hans arbetsuppgift hade förändrats, från hantlangare till ugnsskötare. Enligt kollektivavtalet var saken klar, men ombudet tyckte att kravet var orimligt. Han tyckte att kvalifikationen var att man skulle "kunna sköta ugnen". Vid det här läget var det uppenbart att han ogillade vår attityd. Efter hans förhandlingar blev det klart att både Edamerosten och givetvis företagsledningen bröt mot kollektivavtalet.

missnöjet jäser

En rad händelser fick oss att mer och mer tappa tron på facket och ta saken i egna händer. Vid ett tillfälle cirkulerade en protestlista som krävde att vi skulle få klart besked av ledningen angående nedläggningshotet. Edamerosten tyckte listan var "löjlig", fastän den resulterade i ett öppet möte med ledningen. Hans inställning berodde nog på att den som tagit initiativ till listan var hans personliga dödsfiende.

Några av oss, som jobbat på stället runt ett år, gick på mötet för att kolla läget. Skulle bageriet stängas ville man ju få reda på det. Någon i fackstyrelsen tyckte att var konstigt att "visstidarna var närvarande". Den "ni behöver inte bry er, vi äldre sköter facket"-attityden var för övrigt genomgående.

En annan, avgörande situation var klubbens årsmöte. För det första var det rena rama lekstugan. Edamerosten dödsfiende berättade att han anklagades för att ha ritat ett hakkors i pannan på ett foto som Edamerosten satt upp på sig själv. En allmän smutskastning tog vid, men eftersom det enda alternativet var en bas som ville bli ordförande röstade vi på Edamerosten. Vid denna tidpunkten hade vi fortfarande ett visst förtroende för honom. Vi var förbluffade över bristen på mötesdisciplin trots att vi varit med i vänstern länge.

För det andra hade en kamrat lämnat in några motioner till årsmötet. En handlade om avskaffandet av partistödet samt fredsplikten och en annan om ungdomsrepresentationen i klubbstyrelsen. De hamnade säkerligen i papperskorgen, för de togs aldrig upp på mötet.

de gräver sin egen grav

Ett av problemen vi såg på arbetsplatsen var att det fanns en stor andel ungdomar och studenter som arbetade extra på helger och som vikarier. När det blev strul och någon vägrade arbeta utgjorde dessa en arbetskraftsreserv som hade väldigt lite kontakt med andra på arbetsplatsen. Detta var kedjans svagaste länk.

Vi tjtade oss till att facket ordnade ett möte för att se till att visstidarna kunde sina rättigheter och skapa sammanhållning. Trots att det är väldigt svårt att nå folk och alla hade olika arbetstider dök en del upp. Om facket hade varit intresserat av kamp hade det varit denna gruppen man försökt organisera. Bland andra Frances Tuuloskorpi, ordförande i Stockholmsbagarens Livsklubb, har lyft fram denna kritiken (sök på folkfakt.net).

innebandy någon?

Exemplen protestlistan och "rättighetsmötet" synliggör ytterligare en aspekt av fenomenet fackpamp. Alla initiativ som inte togs av Edamerosten personligen ogillades. All facklig "kamp" skulle ske genom honom och på hans villkor. Han hade ensamrätten på att förhandla med ledningen.

Det finns också rent strukturella svårigheter att som ung få sin röst hörd. Ungdomar är ofta visstidsanställda, även om man jobbar heltid eller mer. För att kunna bli vald till fackklubbens styrelse måste du ha fast anställning. Är du ung så är du nog också mer flexibel och du kanske inte vill jobba kvar så länge. Ungdomar är helt enkelt opålitliga och det vore jävligt jobbigt med förändring.

För att få någon som helst kontakt med facket utanför arbetsplatsen gick vi till mötena med stadens Ungdomssektion. Efter att ha presenterat förslag på vad vi ville göra för att förbättra situationen för ungdomar i livsmedelsindustrin, menade gruppleadaren efter en pinsam tystnad:

- Vi kanske ska ha en innebandy-turnering. Det hade vi förra året och det var jätteskoj!

Vi tappade hakan, gick därifrån och kom inte tillbaka. Svaret är talande för det är så här man ska förstå LO-facken idag. Billigare försäkringar, familjeutflykter till Liseberg och innebandy för ungdomarna. Om man inte är socialdemokrat, då facket kan vara en språngbräda för ens politiska karriär.

summan av kardemumman

I efterhand ser vi mer klartsynt på misstroendet mot facket bland de andra arbetarna. Missnöjet var förstås främst riktat mot Edamerosten som person, men ibland även mot facket som sådant. "250 spänn i månaden och vad får du? En fickalmanacka en gång om året och rabatt på Friskis & Svette. Dom bajsar dig i munnen!". Å andra sidan snackade de flesta skit om allt och alla utan att mena något speciellt, så vi fäste inte särskilt

stor vikt vid just skitsnacket om facket.

För att sammanfatta det hela så blev all kamp som inte föll Edamerosten och klubbstyrelsen i smaken motarbetade. I många fall var det troligare att få sin vilja igenom om man pratade med basen, istället för att gå omvägen genom fackkombudet.

Dessa förutsättningar: nedläggningshotet och att vi ständigt blev ifrågasatta, ignorerade och motarbetade gjorde att vi fick kämpa utanför facket istället.

Inom vänstern förekommer olika varianter på det gamla slagordet "Gör LO-facket till arbetarklassens kamporganisation". Det är en fin tanke, men jag tror att man i varje given situation kan bedöma hur realistisk den är utifrån följande frågor:

- Vad kan vi uppnå genom facket?
- Vilka fördelar/nackdelar finns det att ta det genom facket?
- Är det en omväg att gå genom facket?★

AsPeS & Co

bageriet som gud glömde

kvinnor får sämsta jobben. hur gör man då motstånd?

Jag fick sommarjobb på det nedläggningsshotade bageriet. Anställningskontraktet löpte på några veckor och förnyades efter hand med en vecka i taget. Den första avdelningen jag hamnade på var i början av en produktionskedja där arbetade bara svennekillar/gubbar. Efter bara några veckor där förflyttades jag till avdelningen efter i kedjan.

På den följande avdelningen var alla män och varmt troende muslimer något vi kunde vänt till vår fördel. Jag vet att det blev någon kontrovers för att dom bad – tydligen för ofta och för synligt och chefen ville att de skulle gömma sig bakom en maskin. I det läget kunde man istället tagit dit en stor matta och lagt utanför chefskontor som böneplats, bara för att retas. Gärna talat indignerat i någon tidning om religionsfrihet.

Efter en tid på det stället var det dags igen och då flyttades jag till förpackningen av brödet

där de andra kvinnorna arbetade. Jag funderade en del över varför jag blivit så runtflyttad det var knäckande eftersom jag hade resonerat som så att de skulle döma mig hårdare för att jag inte var kille och att jag faktiskt ansträngde mig för att lära mig fort och arbeta hårt. Nu i efterhand tänker jag att arbetarna och basen såg till att tjejerna blev flyttade från deras avdelning av den enkla anledningen att deras jobb annars blev stämplat som kärringararbete, eftersom många män lider av hallucinationen att kvinnor inte kan jobba så hårt som män kan.

tack för hjälpen skitstövel

Jag stötte också på en märklig typ av hjälpsamhet som gick ut på att killarna till exempel sänkte takten på bandet "för att jag skulle hinna med" detta användes förmodligen senare som ett svepskäl för att jag inte skulle vara kvar på deras avdelning. Grabbarna var också pigga på att – utan att jag bad dom "hjälpa" mig lyfta upp plåtar så att jag därefter kunde avfärdas som för svag för jobbet.

Om jag vetat att jag ändå skulle sparkas från varje mansdominead avdelning tills jag hamnade i packen kunde jag lika

gärna maskat, gärna bett chefen eller basen att lyfta upp plåtar åt mig och jag kunde inte göra mig oersättlig men jag hade kunnat ställa till det, bett dom att köra bandet ännu långsammare så att produktionen blev försenad.

det är bara en tidsfråga om när man ska få sparken

Kvinnorna på bageriet arbetade med att förpacka bröd och med att expediera brödet till rätt leverantör. Allt jobbet var tungt och tråkigt på bageriet men packen var en avdelning där det var väldigt monotont och man hade ingen som helst kontroll över när man skulle börja jobba eftersom packen och expedieringen gjordes sist.

Många andra avdelningar kunde gå innan de egentligen slutade om dom var klara men vi fick inte gå hem förrän brö-

det var packat så om det blev förseningar i produktionen innan gav det oss övertid. Kanske hade man kunnat utnyttja det till att låta det gå sakta och få mycket övertidsbetalt. Eller tvärtom gjort en överenskommelse om att köra bröden för fort i ugnen så de blev dåliga men färdiga fort. I packen kunde vi ha varit mycket mer släpphänta, vi skulle helt enkelt struntat i ifall pistagekransarna blev helt mosade innan dom packades och såldes. Bageriet skulle ju stänga, vad skulle ledningen kunnat göra. Ge oss sparken? Vidare borde vi kopplat om apparaten som räknar bullar och snäckor så att det alltid var några fler än vad kunden betalade för.

Vi tjejer blev även runtskickade på att utföra alla möjliga skitsysslor som basarna var för lata att göra. Här borde vi givetvis tvärvägrat och helt enkelt hävdade att detta var inte vad vi anställts för.

syster duktig

Jag har tidigare arbetslivserfarenhet från vården och jag tycker att där likväl som på bageriet fanns det varken fackligt intresse eller kampvilja bland kvinnorna. Tvärtom finns det ett "syster duktig" tänkande om att man ska göra rätt för sig och

en väldig massa skitsnack bakom ryggen vilket ledde till ständiga konflikter.

Syster duktig idén innebär också att all form av protest mot arbetsförhållandena var att vara lat och allmänt arbetsovillig. Om man ska uppvigla något på en kvinnodominerad arbetsplats tror jag att man måste få bort hela göra rätt för sig mentaliteten. Sjuka sig samtidigt och säga att man fått varandras förkylningar.

Säga som det är – vi har det tråkigaste jobbet och den pissigaste lönen att vi är mer samvetsgranna än cheferna är ju sinnessvagt.

jag skulle stulit mera bröd

Alla tog bröd från bageriet, det var det första jag fick lära mig. Någon argsint tant sa åt mig att jag skulle säga till basen så han kunde dra det på min lön. När jag berättade det för de jag jobbade med skrattade dom och berättade om hur cheferna tog med sig tår-

tor och bakelser. Jag fick också höra en berättelse om hur en ruskigt sträng chef läxat upp en personal som tagit en bulle med sig hem, enligt beskrivningen var denna chef någon sorts kombination av Margret Thatcher och Caligula och det var tydligen tur att inte han var kvar.

Att tjejjobbet värderades lågt ledde också i att vi aldrig fick de arbetsredskap vi behövde och inte heller skyddskläder i samma utsträckning som killarna. Om jag varit fast anställd eller haft anställningar som löpte på något mer än en vecka i taget eller om jag inte varit riktigt lika rädd om jobbet.

Jag skulle ha ställt mer krav. Jag skulle ha korsförhört latmasken till fackbas om vad som gällde om skyddskläder och redskap eftersom cheferna ljög om sånt tills ögonen gick i kors.

Man kunde visat tydligare att alla knegarna på bageriet låtsades som om allt var muslimerna och kärringarnas fel, fast alla vet att det är ledningen som snor stålarna och ingen duktig svenneknegare i världen kan jobba så mycket att han ändrar på det.★

Blümchen

EU-protester i Amsterdam 1997. Så skapar man en globaliseringsrörelse.

autonom pr konfrontation & kommunikation

Högern oroas över att den militanta vänstern sätter dagordningen.
Varför har direkta aktioner ett sådant genomslag i opinionen?

Våldet skymde politiken. Så lyder den officiella historieskrivningen. De stora demonstrationerna under EU-toppmötet i Göteborg försvann i regnet av gatstenar. Den här sommaren skulle däremot allt gå rätt till. Världsbankens möte i Oslo skulle mötas av fredliga protester och ickevåldsplattformar som täckte hela mötestiden och stängde ute militanta vänstergrupper. I augusti gjorde Göteborg ett nytt försök med det fria ordets festival, Fritt Forum. Den här gången skulle politiken nå ut. Men det blev tyst. Protesterna i Oslo slutade diskuteras dagen efter de hållits och det fria ordets festival passerade obemärkt förbi. Hade folkrörelserna stärkt sina positioner med dessa manifestationer? Knappast. Nu var det snarare ickevåldet som skymde politiken.

Vi hade aldrig hört talas om protester i Seattle och Prag utan de konfrontationer som skedde där. Utan dem hade globaliseringsrörelsen inte kunnat uppstå

och vänstern skulle inte åter göra sig hörd genom massmanifestationer på gatorna runt om hela världen.

Göteborgsprotesterna ekar fortfarande i media ett och ett halvt år efteråt. Men medan vänsterns diskussioner ofta låst sig i paranoia och våld/ickevåldsdiskussioner, har delar av högern analyserat händelserna ur ett helt annat perspektiv.

– Inslaget av våld i protesterna är ganska typiskt för situationen. Västerländsk historia är full av ögonblick då folk har visat missnöje genom att fysiskt angripa maktens symboler och väktare. Ofta har det effekt, och en rättvis analys av de senaste årens toppmötesvåld måste erkänna att det har haft betydelse även denna gång. IMF och Världsbanken har ändrat sig radikalt, WTO har blivit mycket mer känsligt för opinionen och i EU är alla överens om att man snabbt måste hitta nya beslutsformer som folk accepterar. Enbart fredliga demonstrationer hade inte haft så stark genomslagskraft, säger PM

Nilsson i en ledare i Expressen på ettårsdagen av Göteborgsprotesterna.

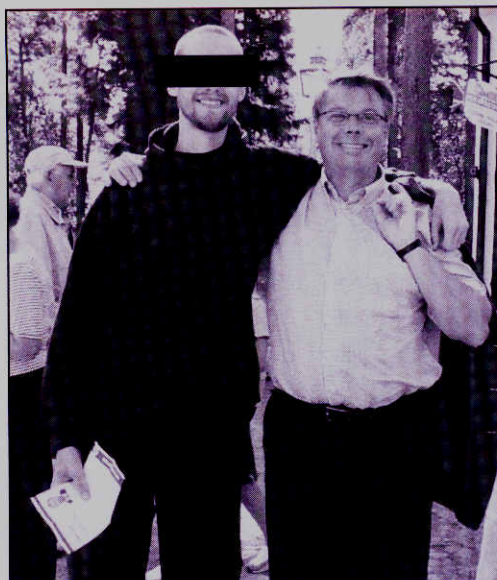
PM Nilsson vänder sig emot avpolitiserandet av de militanta protesterna. Mycket klarare än någon vänsterskribent konstaterar han att:

– Våld är sällan en godtagbar politisk metod, men våld är och kommer att förbli en politisk metod, särskilt i tider då statsmakten är oåtkomlig för folkligt inflytande. I politisk mening är det därför meningslöst att göra skillnad mellan de fredliga och de våldsamma demonstrationerna. De protesterar mot ungefär samma sak.

med pr som vapen

Konfrontationerna har ett tydligt resultat. Våld är effektiv kommunikation. Den slutsatsen dras i pr-företagen Prime PR och United minds rapport "Med PR som vapen". Efter toppmötet började Markus Uvell och Emma Hernell på United minds att granska hur den utomparlamente-

Högern försöker lära sig av den autonoma vänstern. Men det gick inte bra fast Bo fick träffa AFA.

tariska vänstern påverkar opinionen. De försökte hitta platser där nya frågor väcks. För opinionen uppstår ju inte på DN:s ledarsida, utan hamnar där först när frågorna redan förts upp på dagordningen. Syftet var självklart att ta reda på hur företag kan skydda sig mot vänstern. Men det är inte i första hand gatstenarna och skadegörelsen som oroar utan mer långsiktigt, opinionen och angreppen på företagens varumärken. Risken finns att vanliga konsumenter dras med och att militanta aktioner och konsumentprotester flyter in i varandra. Det gemensamma med Akay, Adbusters, Attac och AFAs praktik är att de alla är hot mot varumärken. Det är inte bara vänstern som läst sin Naomi Klein.

– Det är inte första gången företags varumärken riskerar att skadas av ideologiskt motiverade angrepp. Men dagens vänstervåg skiljer sig kraftigt från 70-talets. Det är en mer individualistiskt inriktad, mer kommunikativt skicklig och mer resultatnriktad vänster som samlar kraft, skriver de båda författarna.

– Många av grupperna agerar mycket medvetet och strategiskt i sin kommunikation. Både den interna kommunikationen mellan de olika grupperna och den externa kommunikationen gentemot allmänhet och massmedier hanteras på ett professionellt sätt.

högern tittar och lär

En annan person som studerat de autonomas påverkan på opinionen är Martin Borgs. Med en bakgrund i MUF, lyckades han bli vald till årets lobbyist 1997 med en kampanj för reklamradion. Han fortsatte karriären som chef på pr-företaget Hill and Knowlton och under valrörelsen

jobbat som presschef och informationsansvarig åt moderaterna.

– De utomparlamentariska grupperna agerar som om de gått varje tillgänglig medieträning hos landets pr-byråer, sade han under ett föredrag på Timbro.

Rubriken löd "Vad kan högern lära av den autonoma vänsterns mediastrategi".

Till skillnad från traditionella lobbyister som inriktar sig direkt på makthavarna tar Borgs upp opinionen som samhällsförändraren viktiga vapen. En politiker kan bortse från fakta i sina beslut, men går sällan emot opinionen. Den som sätter den offentliga dagordningen och bestämmer opinionen, bestämmer därför politiken.

– Att utomparlamentariska grupper tagit över löpsedlarna kan många acceptera. Det är ju ändå bara underhållning. Det är kanske allvarigare att samma grupper håller på att vinna problemformuleringsprivilegiet på skolgårdarna också, skriver han i Svensk tidskrift.

Många av de frågor som den utomparlamentariska vänstern varit tidiga att plocka upp har sedan förts in i den centrala debatten och opinionen. Den militanta vänstern har spelat en avgörande roll när det gäller att få upp frågor som feminism, djurrätt, antirasism, globalisering, och diskussioner kring nolltolerans, fängelser och Schengenavtalet på den offentliga dagordningen. De politiska ungdomsförbunden försöker ofta väcka sina frågor genom torra pressmeddelanden, med fakta och statistik. Media nappar sällan på detta. De autonoma lyckas bättre på grund av dramaturgin i aktionerna. När Planka.nu gör en massplankning och startar en bötesfond sänder de ut en färdigdramatiserad bild. Aktionen och

scenen i sig visar på en polariserad konflikt, med tydliga aktörer (trafikanter/plankare mot SL/staten), innehållet och budskapet följer med på köpet. När Grön ungdom väljer att starta en bötesfond för plankare istället för att bara gå ut med ett pressmeddelande, visar de att de lärt sig av den autonoma vänsterns aktioner, menar Borgs.

Bra berättande, ända från sagornas tid, har alltid kännetecknats av förmågan att berätta i scener, föra fram tydliga konflikter och humor. Att förmedla känslor är viktigare än fakta.

– Det gäller särskilt våldshandlingar. Våld föder som bekant våld, till exempel från polis eller motdemonstranter. Våld är dessutom spännande i sig, vilket bevisas av vilken Shakespearepjäs som helst. [...] Att det politiska våldet ökar, beror på att det är effektiv kommunikation, skriver han.

Att vi är en svag rörelse i konfrontationer, är inte en nackdel utan en fördel menar Borgs. Vår akilleshäls fungerar ofta som vår styrka, vilket ingripandena mot Reclaim the City visar. När storföretag och staten slår mot en svag underifrån-rörelse, riskerar de att själva ses som de "onda", oavsett om det var de som blev angripna. Folk identifierar sig med "David", inte med "Goliat".

myten om generalstrejken

Varje aktion öppnar för kommunikation, sänder ut ett budskap, väcker frågor och ger möjlighet att förankra politiken hos andra. Att den utomparlamentariska vänstern fungerar kommunikativt på detta sätt sker ofta omedvetet. Men vissa grupper har medvetet försökt använda och utforma sådan kommunikation. De italienska

Mitten: Reclaim the City 1999. Även när vi får stryk vinner vi opinionen.

Prag 2000. De vita överallerna gör sin europeiska debut.

vita överallerna arbetade helt utifrån vikten av att skapa myter kring sina aktioner. Opinionen är ett rum som går att ockupera, precis som övriga rum i samhället. De försökte hitta en form att korsa symboliska meningar med verkliga handlingar. Teorierna hittades hos den gamla franska syndikalisten (och sedmera fascisten) Georges Sorel och hans diskussioner kring myternas betydelse för arbetarrörelsen. Enligt Sorel är myten om generalstrejken central inom syndikalismen. Själva bilden av generalstrejken visar hur maktförhållandena ser ut i samhället, hur ett maktövertagande kan gå till och att varje strejk arbetarna går ut i kan vara ett steg mot revolutionen.

– Enligt Sorel var generalstrejken en bild som tillät proletärer att "alltid föreställa sig deras kommande handling som en kamp där deras sak är garanterad att segra". [...] Den sociala myten om generalstrejken var "kapabel att väcka instinktivt alla de känslor som motsvarar de olika krigsmanifestationer som förs av socialismen mot det moderna samhället". Generalstrejken ordnade alla dessa känslor "i en koordinerad bild, och genom att föra ihop dem, gav till varje av dem dess maximala intensitet [...] Vi förses därigenom den intuition av socialismen som språket inte kan ge oss med perfekt klarhet - och vi får det som en helhet, uppfattad ögonblickligen", sammanfattar Roberto Bui från de vita överallerna Sorels tankar. (Citaten tagna från Sorel)

Ta ett nutida exempel. För Attac är myten om tobinskatten ofta viktigare än skatten i sig. Attacs franska grundare Bernard Cassen har sagt att Tobinskatten i första hand är ett bra pedagogiskt redskap. Genom ett krav och en symbol ska-

pas en bild av finanskapitalismens rörlighet och makt, staternas förlorade kontroll över ekonomin och folket möjligheter att få tillbaka kontrollen. Genom ett enda krav kan Attac förmedla hela sin övergripande analys och antyda hur problemen ska åtgärdas.

Media är ett forum där opinionen formas. Men långt ifrån det enda. Styrkan i den utomparlamentariska vänsterns aktioner är att de kan stå för sig själva. Här gäller det att undvika diket på andra sidan: utan ett verkligt motstånd i botten blir aktionerna bara symboliska, likt Attacs gatuteatrar och Icke våldsnätverkets symboliska inbrytningar på EU-toppmötet.

när kommunikationen brister

Nog för att det är ett viktigt mål att påverka opinionen. Men ur vänsterns synvinkel finns också en annan viktig beståndsdel i kommunikationen. Kampernas förmåga att kommunicera är avgörande för om de ska spridas både i samhället och globalt och därmed smitta av sig och starta nya kamper. Bristen på kommunikation kan få kampanjer eller aktioner att isoleras och falla platta till marken.

I boken *Empire* beskriver Toni Negri och Michel Hardt hur en stor del av nittio-talets kamper misslyckades att kommunicera. Kamperna har fungerat inom länder, men misslyckats att sprida sig globalt.

– Striderna kommunicerar inte trots att de är supermedialiserade: genom tv, internet och varje annat tänkbart medium, säger de.

Det gäller att hitta en gemensam fiendebild, gemensamma behov och gemensamma "språk" för kampen.

– De mest radikala och framgångsrika revolterna under senare år har varit:

Himmelska fridens torg 1989, intifadan mot staten Israel, majrevolten i Los Angeles 1992, upproret i Chiapas som började 1994 och de strejker som lamslog Frankrike i december 1995 och de som drabbade Sydkorea 1996. Vart och ett av dessa uppror var unikt och grundade sig på akuta regionala angelägenheter i den mening att de inte kunde länkas samman till någon globalt omfattande revolt. Ingen av dessa händelser inspirerade någon våg av kamp, eftersom de önskingar och behov som uttrycktes inte kunde översättas till andra kontexter. (Potentiella) revolutionärer i andra delar av världen satte inte upproren i Beijing, Nablus, Los Angeles, Chiapas, Paris eller Söul i relation med sin egen kamp. Dessutom misslyckades dessa strider inte bara med att kommunicera med varandra; de saknade också kommunikation på lokal nivå och flammade hastigt upp för att slockna lika fort. Detta är förmodligen en av vår tids mest centrala och akuta paradoxer: i vår tid, som berömmar sig av sina kommunikationer, har kampen blivit allt annat än kommunikativ, skriver Negri och Hardt i sin sammanfattning av *Empire*.

Förhoppningsvis är det så vi kan se på globaliseringsrörelsen. Den är ett första försök att skapa ett globalt språk och finna en gemensam global antagonist, i globaliseringen eller Imperiet. Nu gäller det bara att kampen cirkulerar till andra områden än toppmötesprotester och antikrigsmanifestationer. Den stora utmaningen är att få vår vardagskamp att kommunicera globalt.★

mathias

chomsky

en anarkist bland anarkister

När Noam Chomsky var på besök i Sverige (dagen efter att Bush lanserat sin First Strike Doctrine) ordnades en träff mellan Chomsky och "aktivister" i Göteborg. Den bakomliggande tanken med mötet var enligt initiativtagarna att "vill vi veta vad Chomsky tycker kan vi läsa hans böcker, den här gången ska han lyssna på oss".

Både urval av inbjudna och diskussionsfrågorna på agendan sköttes av initiativtagarna. Vi som fick förfrågan att vara med kunde inte påverka detta. Inbjudna var representanter från bland annat LO, Emmaus, Attac, Nätverket Ingen människa är illegal, SAC, autonoma aktivister samt AFA.

Chomsky placerades mitt emellan två andra vita medelålders akademikermän. Vi var 26 personer sammanlagt, varav nio tjejer. Under de två timmar samtalet pågick, hann fyra av dessa tjejer komma till tals. Frågeställningarna hade varit intressanta att diskutera men de diskuterades inte. Istället mynnade samtalet ut i en diskussion om Attac och fackliga frågor och präglades till stor del av att de som talade försökte fokusera på just sin fråga. Detta gjorde att samtalet på ett sätt skapade frustration hos oss då vi kände att ingen tog vid där någon annan hade börjat. Samtalet tjänade nog ändå till största del sina syften då Chomsky var mycket nöjd efteråt, han tyckte att det var en väldigt annorlunda upplevelse.

vems tolkningsramar?

En av frågeställningarna handlade om diskursiv makt och väckte en del tankar hos oss om människors upplevda förhållande till staten och hur man avslöjar och synliggör den diskursiva makt som råder i Sverige idag. Med diskursiv makt menar vi den svenska konsensus som har formats under det socialdemokratiska styret i Sverige under 1900-talet, där fackföreningsrörelsen och den feministiska kampen har sugits upp av staten och skapat en konsensus där svenska folket ofta har svårt att distansera sig från staten. Staten skyddar den som befinner sig inom ramarna för denna konsensus, vilket gör

att det är först när man kliver utanför detta som man drabbas av repressionen. Vissa människor skyddas av samma våld, strukturellt så väl som direkt, som drabbar andra. Det finns stora grupper av människor i Sverige som makten "klarar sig utan" och som de alltså inte behöver ta hänsyn till. Det blir emellertid farligt för makten om dessa grupper får sympatier hos större grupper, som de inte kan ignorera. En mekanism blir därför att försöka utdefiniera och demonisera de radikala grupperna så att de inte har någon kontaktyta med den så kallade allmänheten. Detta ser vi som en bidragande orsak till att det blir näst intill omöjligt för oss att föra diskussioner med dem som inte står på samma sida som vi.

Vi lever i en slags svensk diskurs där det inte är meningen att vi skall ifrågasätta staten. På ett seminarium på Fritt Forum i Göteborg i höstas var det någon som tog upp att svenska läroböcker i samhällsvetenskap för gymnasiet är exceptionella i jämförelse med andra länders, i ett avseende: De lär ut att vi i princip skall lämna all makt till staten, att befolkningens uppgift inte är att ifrågasätta eller arbeta med politiska frågor. Vi skall alltså vara passiva och snällt sitta stilla i skolbänken och lyssna på vad farbror har att säga. Det finns en slags svensk känsla av att vi är staten som säkerligen bottnar sig i den relation som exempelvis vår föräldrageneration har (eller har haft?) till staten där den på många sätt levererat det som en stor grupp människor vill ha. Detta resulterar i att människor inte ens kan, eller vill, föreställa sig vad det egentligen är vi pratar om när vi försöker beskriva den tragiska komedi om exempelvis rättegångarna efter förra sommaren i Göteborg. Det blir väldigt svårt att diskutera något med någon som vägrar att ens försöka föreställa sig vad det är vi pratar om. Just normen att inte ifrågasätta staten gör att alla som gör det ses som extrema och på ett konstigt sätt buntas ihop med varandra när de exempelvis omskrivs i media (AFA är samma männi-

skor som skinnskallar etc). Vad vi märkt utifrån egna engagemang är exempelvis att vi blir extremt vänster bara genom att fråga oss vad Schengen är för något, att bara undra vad det är för system vi lever är alltså socialistiskt.

indefinierad feminism

I Sverige har den feministiska rörelsen till stora delar drabbats av uppsugning, vi har en stor andel kvinnor i riksdagen, jämfört med andra länder och svenska kvinnor har betydligt större förtroende för staten, vilket ger den legitimitet. I andra länder exempelvis Egypten, finns en massiv feministisk rörelse men där få kvinnor finns representerade i maktpositioner och där kvinnor har litet eller inget förtroende alls för staten. Detta tycker vi säger en hel del om hur det svenska samhället är uppbyggt, och hur vi luras att identifiera oss med staten. Detta är jävligt farligt: vi måste se saker som det är: majoriteten av Sveriges kvinnor jobbar fortfarande inom offentlig sektor, och lönerna inom offentlig sektor är fortfarande jävligt låga (mot-svarar 1995 års löner för män.) Det är alltså inte svårt att hitta bevis för att diskursen om världens mest jämställda land (vida exporterad dessutom) är allt annat än falsk. Men hur avslöjar vi den? Här kommer frågan in huruvida man ska använda en konfrontativ dialog eller inte, något som också diskuterades under träffen med Chomsky. Förespråkare hävdar att man kan synliggöra och bryta en falsk diskurs genom att konfrontera eliten. Samtidigt riskerar det att bli en dialog mellan eliter. Detta väcker frågor som:

Vem är det som avgör vilka som får delta i denna dialog? Vilkas ord är det som förs? Vi var själva tvungna att ställa oss denna fråga, när vi blev inbjudna till samtalet med Chomsky - i egenskap av

oslo lugna världsbanksprotester

"vad" var vi där? Vem hade avgjort att vi skulle vara där? Och berodde det på Attacs välvilja att också autonoma/AFA fick delta, de som bränts så hårt av Göteborgshändelserna? Chomskys kommentar angående konfrontativ dialog var att han själv vid flera tillfällen blivit inbjuden att tala och hålla föredrag på Världsbankens möten, men att han tackat nej. Under mötet förklarade Attac att det hade tagit dem "nästan ett år att tvätta bort den stämpel som de fick efter GBG 2001", varpå Chomsky frågade om de var mediakritiska överhuvudtaget. Någon svarade "ja", medan en annan mer tveksamt svarade att det började komma mer och mer. Vi vet att Attac inte har varit mediakritiska för fem öre, istället har de väl varit mediakåta om något.

För att klara av att bryta, eller kanske krossa (?) den diskursiva makten, vars fundamentala egenskap är just att den inte går att krossa, måste vi synliggöra den och göra den konkret och på det sättet angripbar. Vi måste kunna bygga en motmakt. Detta kräver många olika metoder och vi känner därför inte att det finns någon poäng i att fördöma någon metod utan snarare att vi är i en situation där alla medel är välkomna. En viktig del är just att försöka se när makten faktiskt agerar och synliggöra detta, vilket "rörelsen" kanske hittills inte varit så bra på. Det är ju exempelvis inte så käckt när media hela tiden ger bilden av att polisen reagerar efter att vi agerat - att de alltid fixar till det efter att olydiga samhällsmedborgare härjat. Polisen är en aktör och gör saker mot människor alldeles av sig själv, men detta ingår tyvärr inte i receptet och blir därför svårt att diskutera.

Vi tror därför inte att det kommer något positivt ur att kritisera den konfrontativa dialogen, då det måste finnas ett utrymme för diversitet i kampen.

Denästan två timmars intresserat lyssnande avslutar Chomsky med, angående kampen för att förändra världen, att ingenting går snabbare än man gör det själv. So just do it! ★

Mayra och Adelia

I slutet av juni samlades Världsbanken på Holmenkollen Park Hotell i Oslo för en tredagars konferens. Samtidigt mobiliserades drygt 12 000 personer för att demonstrera mot mötet. I norska Aftenposten intervjuades ett par konferensdeltagare som inte alls förstod kritiken mot Världsbankens möte. "Varför vill man demonstrera mot en konferens där forskare riktar kritik mot Världsbanken? På 1980-talet riskerade du att bli kallad kommunist om du talade om sociala frågor. I dag är banken helt annorlunda; mycket har ändrats de senaste tio åren." Flera andra mötesdeltagare menade dock att de sympatiserade med demonstranterna på gatan; en deltagare från Mali sa att han gärna velat gå med i Attacs block. Det stämmer att Världsbanken ändrat inriktning på senare år, men det handlar knappast om några radikala förändringar. Institutionen fortsätter att skapa fattigdom snarare än att bekämpa den genom sina krav på avregleringar och privatiseringar. Bankens bidrag till olika hälsoprogram känns som ett hån när institutionen samtidigt minskar låntagarlänernas möjligheter att sörja för en god sjukvård. Världsbanken och IMF har lagt fram flera program för skuldlättnader (HIPC-initiativet). Frågan är vilka kriterier som ska ligga till grund för vilka länder som ska få skuldreduktion? Ett minimikrav är att landet anammar den ekonomiska och politiska ideologi som Världsbanken förespråkar. Banken säger själv att först på listan står de länder som har både förmåga och vilja att betala skulderna så fort som möjligt, vilket med rätta kan tyckas motsägelsefullt.

Inför Världsbankens konferens florerade många rykten, bland annat hävdade norska polisen att de fått reda på att aktivister byggt en potatiskanon (!) och att de var rädda att den skulle laddas med gatssten. Dessutom hotade polisen med att stoppa demonstranter resande från Sverige och Danmark. Nätverket Oslo 2002 skickade ut ett pressmeddelande där de protesterade mot polisens skrämselpropaganda och skrev att polisens ryktesspridning var ett försök att försäkra sig

om att få mer resurser och att skrämman bort demonstranter.

Det var alltså drygt 12 000 personer som gick i demonstrationståget från Järnbanetorget via Utrikesdepartementet, nedför Karl Johansgatan och upp på torget igen. Alla butiker i stan hade bommat igen eftersom man fruktade "ett nytt Göteborg". Medias skräckscenario blev dock inte verklighet. Polisens taktik var att visa sig så lite som möjligt och endast en handfull uniformerade poliser syntes i tåget. En insatsstyrka på runt tusen man låg istället beredd bakom containrar på Filipstadskajen och inne i polishuset i stadsdelen Grönland. Direkt efter den stora demonstrationen drog Reclaim the streets i gång i Vaterlandsparken i Grönland. Det som till en början såg ut att bli ett helt vanligt grillparty i parken utvecklades snart till en riktigt lyckad gatufest. Till skillnad från många andra reclaim-fester kom människor i alla möjliga åldrar och från olika kulturer och man lyckades skapa något som inte bara tilltalade de redan invigda. I norsk press dagen efter demonstrationen och gatufesten dominerade rubriker som "Protest blev folkfest", "Världens mysigaste gatustrid" och "Oslo blev Rio". Men media rapporterade också om att aktivister "förgäves försökt provocera polisen genom att bland annat ringa in falska påståenden om knivlagsmål i parken samt att jaga iväg en man från parken och slå honom med en plank i huvudet". Mycket fest och lite rapportering om sakfrågorna alltså. På så sätt lyckades medierna som vanligt ta udden av protesterna. I svensk media resulterade mötet och demonstrationen i några små notiser; det är helt enkelt inte intressant att rapportera om samhällskritik om man inte kan oja sig över kravaller eller gulla med karnevalståg. Svensk medias försök att försvara sig efter EU-toppmötet i Göteborg, genom att säga att sakfrågorna och kritiken naturligtvis fick stå tillbaka för rapporteringen om kravallerna, håller alltså inte. Om nu någon trodde det. ★

Janikke

gnistor

Antiimperialistisk demonstration och Reclaim-fest vid Nato och EUs gemensamma säkerhetsmöte.

Skåne anarkister och autonoma organiserar sig

Under våren fördes en diskussion om vikten med ett fungerande regionalt nätverk mellan de Revolutionära socialistiska grupperna i Skåne.

I mitten av maj mynnade detta ut i att "Nätverket Skånes Revolutionära Socialister" bildades.

Nätverket har sedan starten fungerat som en kanal för information om och koordinering av aktioner och aktiviteter för de anslutna grupperna som kommer från flera olika platser i Skåne. Samordningen av nätverket

kommer att roteras, just nu sköts det av Helsingborgs autonoma.

Följande principer antogs:

*Nätverket koordinerar den revolutionära kampen i och kring Skåne.

*Nätverket består av varandra oberoende utomparlamentariska grupper som organiserar alla revolutionära socialister, såväl anarkister som kommunister, som vill arbeta för ett klasslöst och ekologiskt hållbart samhälle.

*Vi strävar efter att organisera oss plant inom de egna grupperna.

*Vi kämpar mot de förtryck som följer av ett uppdelat och hierarkiskt samhälle.

*Vi använder oss av de metoder vi finner nödvändiga och har inget principiellt emot våld som kampmetod.

Vi hoppas att denna organiseringsform kommer att fungera lika bra i andra regioner i Sverige som den gjort för oss i Skåne.★

C & L i Helsingborgs Autonoma
Epost: helsingborgsautonoma@hushmail.com

helsingborg Nato är inte välkomna

Den 29 augusti höll Nato och EU mötet Partners in prevention i Helsingborg. Under torsdagen hade "Kulturell anarki" utlysts som protest mot att Anna Lindh och resten Utrikesdepartementet tagit Dunkers Kulturhus för att hålla en konferens för att diskutera hur de skulle hantera konflikter mellan och inom länder. Bland annat hängdes en banderoll ut från Kärrnan som är en av Helsingborgs högsta byggnader där det stod "FUCK NATO". På torsdag-natten så började de Öresundsaktionerna 2002 sina aktiviteter med en skrammeldemonstration utanför det hotell där ministrarnas bodde. Efter cirka 15 minuter kom polis dit och visiterade alla och började föra iväg

folk från platsen. Polisen lämnade in en anmälan under natten för ofredande men då de inte kunde hitta vem som gjort vad så lades anmälan ner.

På fredagen så var det den stora aktivitetsdagen då en demonstration arrangerades av Helsingborgs Antiimperialistiska Kommitté med parollerna "För världsfred - krossa Nato", "Motstånd är inte terrorism", "För ett fritt och demokratiskt Palestina" och "Nej till EU-armé". Demonstrationen avgick från Idrottens Hus och gick lugnt till Hamntorget där tal hölls från de olika organisationerna. Svarta blocket var överhängande störst och det sammanlagda antalet demon-

stranter var strax över 600.

Vid 19.30 startade Reclaim the streets vid Stortorget och det blev en glad fest med gatkrutor, pilkastning på Alf Svensson och dans. Allt flöt på lyckat och inga polisingripanden gjordes.

Senare när folk var på väg hem blev folk attackerade av nazister. Folk drog sig upp för att hjälpa sina kamrater och självklart så kom polisen i fullt styr och började med att gripa folk. Vi vill tacka alla som kom och hjälpte till samt deltog i aktiviteterna. Speciellt tack till alla som hjälpte sina utsatta kamrater mot nazisterna.★

Helsingborgs Autonoma

göteborgskravallerna hovrätten fortsätter sänka straff

Atalen efter toppmötet i Göteborg har inte slutat att komma, även om man hör allt mindre om dem. Under sommaren har sex personer åtalats. Och trots högsta domstolens dom, där de sänkte ett 20 månaders fängelsestraff till fyra månader, fortsätter tingsrätten att döma till löjligt höga straff.

I juni dömdes en 22-åring från Stockholmstrakten till fem års fängelse vid Göteborgs tingsrätt. På något sätt hade åklagaren lyckats få fram att det förekom sju kravaller under mötesdagarna som han menade att killen skulle ha deltagit i. Efter en bedrövlig försvararinsats dömde tingsrätten honom till det högsta straffet efter toppmötet: fem års fängelse.

22-åringen hade under rättegången besvarat alla frågor med "ingen kommentar". Trots detta gick försvararen ut i media och sa "min klient var en av de mest aktiva under toppmötet" samt "Tre år vore ett mer rimligt straff". Detta är inte det enda exemplet på usla försvararinsatser, utan visar återigen på vikten att vara förberedd med bra advokatnamn om det finns risk för att åka fast.

Till hovrätten hade 22-åringen lyckats byta advokat till en bättre, Stig Centerwall. Domen sänktes till två år och hovrätten gjorde en markering som kan vara viktig för framtida mål: att Vasaplatsen den 15 juni och Reclaim the City-festen inte kunde räknas som kravaller direkt riktade mot toppmötet, och därför ska bedömas lägre, precis som Hvitfeltska den 14 juni.

Efter toppmötet har 77 personer åtalats, och åtalen fortsätter komma. I skrivande stund är det senaste från första oktober då en 19-åring från Gävle åtalades. Åklagaren hävdar att hon lagt upp stenar på en mur vid Hvitfeltska, något hon förnekar. Den senaste domen, mot en person som enligt åklagaren deltog i Vita överallernas utbrytningsförsök löd på 80 h samhällstjänst. Åklagaren hade förstått att han inte hade så mycket att gå på utan yrkade på max tre månaders fängelse.

Fortfarande ligger beviskraven mycket lågt. Människor döms på konspirationsteorier, dåliga foton och videofilmer (erkänn aldrig att det är du på en bild), enstaka polismäns minnesbilder och på känslolagring. I rättegången i Högsta dom-

stolen mot den så kallade sambandscentralen har åklagaren mer eller mindre hoppat över ett led i händelsekedjan, - hur sms:en skulle ha påverkat upploppen - för att överhuvudtaget ha ett fall att visa upp. Han säger själv:

- Bevisläget är inte helt klart.

Trots detta vill han att de åtta skall dömas till ett strängare straff än det de fick i hovrätten.

Domen mot "sambandscentralen" kommer efter denna tidnings pressläggning.

Det finns ett gäng lärdomar efter toppmötet i Göteborg. Förutom de redan nämnda så kan man tänka på att när polisen ska identifiera människor på bilder och filmer söker de efter de små detaljerna som utmärker folk i en svartklädd massa; ett tygmärke, en t-shirt som sticker fram, en väska, ränder på skor och dylikt. Men den viktigaste lärdomen: De är rädda för oss. Det är därför de kända sig tvungna att ta till hela repressionsapparaten för att försöka stoppa, splittra och skrämja oss. Det kommer de inte att lyckas med.★

Solidaritetsgruppen Göteborg

Åtal och domar efter toppmötet i Göteborg

- 77 personer har åtalats.
- 62 domar har fallit, varav 55 fällande.
- Av dessa är 41 fängelse, och 14 annat, så som samhällstjänst.
- Medelstraffet för de som dömts

- till fängelse är 13,5 månader
- 83% av de åtalade är män, medelålder 22 år, 58 stycken är svenskar.
- Sex personer sitter i fängelse
- Fyra har avtjänat sitt straff

Hjälp dina kamrater

Stöd de som råkat illa ut i politiska sammanhang

Stöd de som sitter häktade och är dömda efter Göteborg 2001. Skänk pengar till oss!

Har du eller dina kamrater fått problem med polis och åklagare på grund av politisk verksamhet. Kontakta närmaste grupp, så försöker vi hjälpa och ge stöd.

Solidaritetsgruppen i Göteborg 0733-16 42 96 solidaritetsgruppen@hotmail.com

postgiro 276 02-2, betalningsmottagare Nisse Lätts minnesfond, märk "Solidaritetsgruppen"

Solidaritetsgruppen i Stockholm 0737-53 20 60 solidaritetsgruppen_sthlm@hotmail.com

Solidaritetsgruppen i Malmö 0704-03 14 03

Solidaritetsgruppen i Östergötland 0737-30 96 50

huddinge ett häkte som stinker

Huddingehäktet ska vara modernt. Men plitarna gör även där livet till ett helvete.

Efter att ha läst artikeln i Brand nr 1-2002 om Göteborgshäktet blev jag inspirerad att skriva om Huddingehäktet. Det finns en hel del att berätta om det här skitstället. Sitter du på en restriktionsavdelning här så är isoleringen total. Man hör absolut ingenting från granncellerna, det är kraftigt ljudisolerat och i och med att varje cell har en egen toalett så kommer man bara ut ur sin cell när det är promenad, dusch eller träning. Det är relativt nybyggt (1996) och när det öppnade

med. Då får du gå till ett litet rum som de kallar gym! Gym och gym förresten, där finns två slitna maskiner fastbultade i väggen plus ett löpband som allt som oftast inte fungerar. 30-40 minuter varannan dag kan du få tillgång till gymmet. Det beror lite på hur lat den pliten som jobbar är. Ofta så får man också höra att "idag blir det ingen träning eftersom det är så många som vill träna ...bla...bla." Inte undra på att alla plitar har så feta arslar, lata som de oftast är och sitter på sina häckar hela dagarna.

restriktioner är begränsade till max 1 timme per dag. Man får då gå i en liten "tårt-bit" på taket, ständigt övervakad. Där finns ett pansarglas på kortväggen längst ut, men vitsen med det är svårt att förstå för det sitter för högt upp för att kunna se ut och "njuta" av utsikten. Om du mot förmodan är envis och trots allt vill se ut, går det att häva sig upp och stjäla en glimt av utsikten. Men då sprakar det givetvis genast i mikrofonen och pliten skriker "aja, baja, sluta upp med det där annars får du gå ner igen!" Men det förutsätter att du har starka armar och kraftiga nypor som kan greppa den tre centimeter breda kanten och häva dig upp. Inte nog med det - sedan av någon konstig anledning så har det målats motiv som "hypnos-spiraler" och andra psykedeliska motiv längst ut på kortväggarna på varje "tårt-bit". Det är ju inte utan att man undrar vad som är meningen med det. Antagligen så har det sin mening för man blir faktiskt påverkad psykiskt på något sätt när man är där uppe och promenerar, (psykisk-tortyr?). Sedan så tror jag mig veta att skulle det vara fråga om hundgårdar istället för fångars promenadgårdar skulle det bli ett ramaskri från olika djurrättsorganisationer eftersom det är så litet. Det som inte duger åt hundar duger gått åt människor. Missförstå mig rätt nu för jag försöker bara påpeka hur sjukt systemet är och försöker inte på något vis klanka ner på djuren. Djur ska givetvis heller inte låsas in. Sedan har vi det här med postgången och plitars lathet, ingen direkt bra kombination som ni förstår. För det första passar jag på med en varning, har du restriktiitter och gottar sig åt under resten av dagen. Vad kännetecknar kriminalvården? Jo - mycket slöhet, lathet och ständiga trakasserier gentemot fångarna. Jag påpekade förut att till exempel tidningar inte får lämnas in till oss fångar. Men det går givetvis att skicka in via posten eller köpa på kioskvagnen. Jag läm-

påstods det vara Europas säkraste häkte, något som även idag genomsyrar all behandling av oss fångar. Man tycks ha glömt bort att vi är människor med känslor och behov som alla andra. Här får man inte ta emot varken blommogram, böcker, tidningar, freestyle, CD, data- eller tv-spel. Sitter du på en restriktionsavdelning så får du endast duscha varannan dag och då måste du säga till om det vid frukostutdelningen. Glömmet du säga till vid frukosten så får du inte duscha den dagen utan måste vänta tills nästa tillfälle två dagar senare. Vill du träna så måste du säga till vid frukost där med, det gäller varannan dag då

De gör allt för att passivisera fången och uppmuntrar knappast till att aktivisera fången. Nej, för då måste de ju jobba och det är inte populärt, jag kan inte låta bli att förundras över var kriminalvården lyckas hitta alla dessa lata människor. Enligt Europarådets konvention mot tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, proposition 1997198:104, har den europeiska kommittén kritiserat de svenska häktena för bland annat bristen på aktiviteter för intagna. Detta efter besök på häktena år 1991 och 1994, det var ju ett tag sen och så tusan heller att det blivit bättre.

Promenadtiderna för fångar med

nar där ämnet om fångars post, och går i på häktets skolverksamhet. Det finns sju stycken avdelningar här på Huddinge häktet och endast tre av dem har tillgång till skolverksamheten.

Och det är inte på restriktionsavdelningarna, där fångar sitter helt isolerade. Ibland helt utan kontakt med omvärlden, utan vare sig tidningar, radio eller tv. Det tycker jag är mycket märkligt och otroligt dåligt genomtänkt av kriminalvården. Det heter att "Häktad skall . Men rim och fason är inte "vårdens" starka sida som ni kan erfara i denna insändare.

Fight for your rightständiga trakasserier gentemot fångarna. Jag påpekade förut att till exempel tidningar inte får lämnas in till oss fångar. Men det går givetvis att skicka in via posten eller köpa på kioskväggen. Jag lämnar där ämnet om fångars post, och går i på häktets skolverksamhet. Det finns sju stycken

avdelningar här på Huddinge häktet och endast tre av dem har tillgång till skolverksamheten.

Och det är inte på restriktionsavdelningarna, där fångar sitter helt isolerade. Ibland helt utan kontakt med omvärlden, utan vare sig tidningar, radio eller tv. Det tycker jag är mycket märkligt och otroligt dåligt genomtänkt av kriminalvården. Det heter att "Häktad skall behandlas så att skadliga följder av frihetsberövandet motverkas" - citat ur häkteslagen 1976:371-1 §.

Jag har nu varit här över 6 månader och kan lugnt påstå att de snarare gör allt för att försöka knäcka oss fångar (antagligen på polisens direktiv). Vilken individ som helst med minsta gnutta intelligens förstår ju att det skulle vara ett ypperligt tillfälle att studera om man sitter isolerad (men inte personalen inom kriminalvården intel!) Även om jag nu kastar befogad skit på häktets skol-

verksamhet så måste jag i ärlighetens namn också tala om att våran "skolfröken" är en godhjärtad solstråle i detta mörka avgrundshål.

Det är snarare så att det inte läggs resurser på skolverksamheten och det är bedrövligt, det talas så mycket om vård, motivering och behandling men det är

bara stora fina ord utan någon som helst verklighetsförankring bakom. (Se bara det senaste skämtet "Bättre ut" från Kriminalvårdsstyrelsen).

Jag har svårt att förstå varför det endast finns skolverksamhet på gemenskapsavdelningarna. Det borde ju i rimlighetens namn även finnas på restriktionsavdelningarna också. Men rim och fason är inte "vårdens" starka sida som ni kan erfara i denna insändare.★

Fight for your rights

någonting är sjukt på rättspsyk

En kamrater som greps efter Göteborg skickades till Rättsmedicinalverket för att genomgå en psykiatrisk undersökning.

När du hamnar på RPA, en rättspsykiatrisk avdelning, så kommer du att genomgå en stor psykiatrisk undersökning. Du träffar läkare, psykolog, kurator och psykiatriker. Dessa olika människor kommer att rota igenom hela din bakgrund från bebisstadiet till vuxen ålder. Du får göra en mängd olika tester och undersökningar så att de ska kunna fastställa om du hade en "störning" vid brottstillfället och om du fortfarande har en, och hur pass stor din "störning" i så fall är. Denna undersökning tar vanligtvis 3-4 veckor. Det är mycket psykiskt påfrestande att sitta här, inte bara

för att du är inlåst utan också på grund av de människor du sitter inlåst med. Här finns riktigt sjuka människor och det är väldigt påfrestande. Här sitter allt från sexdårar till våldsbrottslingar och stenkastare. Personalen är en blandning mellan plitar och "vårdare". Du blir nästan helt omyndigförklarad och blir behandlad som ett barn. Till skillnad från i häktet så har du ett större "rum" och du får låsa din egen dörr, men det finns också två isoleringsceller på avdelningen som är till för personer som har restriktioner eller som är "bråkiga". Personalen på avdelningen antecknar allt du

gör, vilka du umgås med och hur du betar dig mot personalen och andra intagna.

När de är klara med undersökningen så samlar doktorn in all information om en och sammanställer allt, sedan får du ta del av uppgifterna och ha synpunkter på det som står. När doktorn är klar med det så är det han som bestämmer ditt öde, om det blir fängelse, skyddstillsyn eller rättspsykiatrisk vård.

Jag hoppas att du aldrig hamnar här.★

RPA-GBG 29/6

utvärdering av AFAs handlingsplan mot mäns våld *mot* kvinnor inom den radikala vänstern

1999 kom det fram att ett par våldtäkter hade skett i den politiska miljön. En arbetsgrupp startades och en handlingsplan sammanställdes för att hantera situationen. Målet var att ge de utsatta kvinnorna stöd och att konfrontera gärningsmännen med vad de hade gjort. Två av de kvinnorna som fick stöd utvärderar här arbetet.

Vi skriver detta eftersom vi har fått höra kommentarer om att allt arbete som i över ett års tid lades ner på det som hände oss var bortkastat och att det inte gjorde någon nytta.

Vi tycker inte att det stämmer. Vi har genom detta arbete lyckats lägga de här händelserna bakom oss och gå vidare. Inom vår rörelse skapades faktiskt ett alternativ till samhällets sätt att reagera som fungerade bra för oss. Vi vill att alla ska veta att allt som skedde, skedde för att vi ville det. Alla förslag gick genom oss, och utgick från våra behov. Det praktiska arbetet sköttes av andra och det var skönt att slippa det, eftersom det gjorde att vi kunde koncentrera oss på oss själva och på varandra. Vi hade alltså blivit utsatta för övergrepp av samma kille, med ett par års mellanrum. Eftersom vi var två så kunde vi stötta varandra och, tyvärr, så blev också vår trovärdighet större.

Vi menar att det finns flera viktiga anledningar till att vi som miljö ska agera i sådana här situationer. Dels behöver man hjälp att ta tillbaka sitt utrymme i de sociala sammanhangen, man behöver också få någon form av upprättelse – att människor runt omkring en tror på det man säger. Dessutom är det alltid viktigt i sådana här situationer att synliggöra att snubbar begår våldtäkter.

För oss var det inte heller aktuellt att göra en polisanmälan. Vi tror helt

enkelt inte på rättssystemet, rättssystemet skapar inte rättvisa. Vad skulle en fällande dom ge oss? Vad skulle processen dit innebära för oss? Ett eventuellt fängelsestraff skulle inte vara en lösning, det förändrar ingenting. Om man tittar på statistiken över fällande domar i våldtäktsmål, en mycket liten andel, och på domstolarnas argumentation om kvinnors kläder, uppförande osv, så vet vi också att vi aldrig skulle få rätt i en domstol. En polisanmälan skulle inte heller ha gett oss en av de viktigaste sakerna för oss – upprättelse i vår egen miljö. Dessutom skulle en anmälan ha gjort våra personuppgifter offentliga, något vi helst slipper.

En av de största prioritering var faktiskt att hålla våra identiteter hemliga, vilket delvis har lyckats. Därför finns inte personliga detaljer dokumenterade från de samtal vi har haft och om det stöd som vi har fått. Ett problem med att vi ville vara anonyma var att vi fick (och får fortfarande) höra kommentarer om det som har hänt av folk som inte visste att det handlade om just oss. En obehaglig del av det var att vi upplevde att många ville veta vilka offren var för att kunna bedöma trovärdigheten och allvaret i anklagelserna.

Det enda som inte gick som vi ville var att han efteråt inte var intresserad av att komma tillbaka till rörelsen, vilket inte var något vi kunde råda över. Vi ville aldrig ha en

permanent uteslutning. Vi ville inte heller ha enbart en tidsbestämd uteslutning, eftersom det i sig inte skulle betyda att han slutade våldta och det skulle bara skydda tjejer i våra kretsar. Därför ville vi att han förutom den tidsbestämda uteslutningen även skulle ingå i en kontaktgrupp för att diskutera vad som hade hänt, vad han hade gjort och så vidare. I den gruppen ingick två killar från Mansvar och ett par killar som var hans vänner.

Om vi som rörelse och individer vill vara ett alternativ fullt ut till de rådande systemet så måste vi också ha fungerande alternativa metoder till det nuvarande strafftänkandet. Vi ville att han skulle förändras, och att han när han hade gjort det återigen skulle vara en del av vår rörelse, och i slutändan av det samhälle som vi vill skapa. Självklart är det svårt att veta om en person verkligen har förändrats men vi undrar – vad är alternativet?

Det sista vi gjorde tillsammans med arbetsgruppen var att träffa honom för att få svar på en del frågor som vi ville ställa till honom ansikte mot ansikte och för att se om han hade förändrat sitt sätt att se på saker. För oss betydde det att vi kunde avsluta det här kapitlet och gå vidare. Och det kunde vi.

Utan arbetet som arbetsgruppen gjorde så hade vi inte kunnat gå vidare på samma sätt.★

XX

Antifascistisk Aktions handlingsplan mot sexuella övergrepp inom rörelsen
Handlingsplanen finns nu upptryckt och går att beställa från Brand för 20 kronor (inkl porto). I texten förklarar vi varför vi anser att vi som politisk miljö måste reagera vid övergrepp, vad vi menar när vi använder ord som våldtäkt eller misshandel och så lägger vi fram ett förslag till handlingsplan som vi kan agera efter i framtiden. Beställ från Brand, pg 478 24 80-0.

argentina upprop för olydnad

Ett upprop till alla gräsrotsgrupper, kollektiv och rörelser: 20-21 december 2002
- två dagar av samhällelig olydnad och solidaritet med Argentinas uppror.

Medan Argentina dras djupare ner i sin finanskris har ett fantastiskt, folkligt uppror spritt sig över hela landet. En rörelse har utvecklats till ett levande laboratorium i kamp, ett utrymme i vilket morgondagens politik håller på att återuppträffas. Det stigande upproret exploderade i december 2001, då över en miljon människor gav sig ut på gatorna, hamrande på kastruller och fällande regeringar. Den 20 december i år kallar människor i Argentina och världen runt till en global aktionsdag för att visa att de som bygger alternativ till marknadens diktatur inte är ensamma.

Från de arbetslösas rörelse, "piqueteros", som blockerar vägar och arbetar kollektivt i sina grannskap - till "asambleas", öppna kvartersmöten som spontant spridit sig i städerna. Från "ahorristas", ruinerade småsparare som varje dag anfäller bankerna för att få sina pengar tillbaka - till "trueque"-byteshandelsnätverk vilka 7 miljoner människor använder i stället för pengar. Från arbetarna i de många ockuperade och självorganiserade fabriker - till gymnasieelever som ockuperar sina skolor; en självstyrelsens och autonomins fest, en mångfaldens och den direkta demokratis karneval kan ses över hela Argentina.

Varje samhälleligt segment har förenats under slagorder "Que Se Vayan Todos", de måste alla bort, med innebörden att hela den politiska klassen måste lämna scenen, varje politiker från varje parti, den högsta domstolen, IMF, de överstatliga företagen, bankerna - alla ska bort, så att människor själva kan bestämma över sitt ekonomiskt stympade land. När de ställts ansik-

te mot ansikte med ständigt ökande fattigdom och total ekonomisk kollaps, har människorna i Argentina funnit tillräckligt med mod att fortsätta sitt motstånd, och har samlat tillräcklig kreativitet för att börja bygga praktiska alternativ till kapitalismens förtvivlan.

Från Angola till Nepal, Bolivien till Turkiet dyker samma sprickor i den nyliberala "logiken" upp, och människor gör motstånd då deras länders ekonomi faller samman och deras samhällen stympas av utlandsskuld. Ett dussin länder är färdiga att bli "det nästa Argentina", och många av dem kan ligga närmare oss än vi föreställt oss.

Vi måste vara redo, inte bara att göra motstånd, utan också redo att återbygga våra samhällen när den ekonomiska och ekologiska krisen träffar oss. Om det folkliga upproret i Argentina lyckas, visar det världen att människor kan leva genom en allvarlig kris och inte bara överleva, utan vara starkare, och möjligen lyckligare efter att ha kämpat för ett nytt sätt att leva.

Två dagar i december, då tiotusentals argentinare kommer att ta till gatorna för att fira förra årets uppror, kommer aktioner och evenemang världen över att förkunna solidaritet med dem.

Vad kan du göra under dessa dagar? Några idéer... Tag med kastruller ut på gatan och fira med ljudet av en Cacerolazo. Starta ett kvartersmöte i området där du bor. Blockera en väg i solidaritet med Piqueteros. Ockupera din arbetsplats eller skola och pröva på litet självstyre. Lägg beslag på samhälleligt överflöd medan du dansar tango. Sabotera det kapitalistiska julfiran-

det genom att öppna ett bytestorg. Möjligheterna är obegränsade!

De två dagarna av samhällelig olydnad strävar bland annat till:

1) att visa att den antikapitalistiska rörelsernas rörelse kan röra sig bortom enbart uppror och gentemot en verklig samhällelig revolution. En revolution bestående av tusentals revolutioner, i vilka människor börjar bygga upp det liv de vill och är redo att försvara det, i stället för att enbart protestera mot vad de inte vill ha. Och att påminna om att Argentina är ett inspirerande exempel på detta.

2) att bygga upp ett kraftfullt globalt nätverk i solidaritet med Argentina. Rörelserna i Argentina riskerar att isoleras, utan den känsla av trygghet och ömsesidig inspiration som uppnås genom global solidaritet kommer de att lida under ytterligare repression. Trots att många i den globala rörelse som består av rörelser har sagt "Vilken tur att Argentina finns till", när vi fått vårt hopp pånyttfött under de mörka dagarna efter den 11 september, har de flesta människorna som tagit till gatorna i Argentina ingen aning om hur vida deras optimism har nått.

3) att lära oss från händelserna i Argentina och applicera det vi lärt oss i byggandet av våra egna autonoma utrymmen, grannskapsasambleas, alternativa ekonomiska system, självstyre etc.

4) att sprida berättelser och information om rörelserna i Argentina till rörelser världen runt.★

För att delta i organiseringsarbetet i Västeuropa, skicka e-post till:

list@raaf.be

Från det europeiska mötet för Peoples Global Action

folkpartiet hjälpte fram sverigedemokraterna

Folkpartiet hjälpte Sverigedemokraterna till sitt bästa val någonsin. Från att varit ett obskyrt litet promilleparti, skakat av inre stridigheter och ständiga naziekopplingar tog SD under årets valkampanj steget upp på en större arena och bjöds till värdefull debattid av folkpartiet. SD lyckades i valet få 49 mandat. Burlövs Vål som SD samarbetar med har även de fått 5 mandat. Detta jämfört med valet 1998 då SD endast fick 8 mandat och valet 1994 då de fick 5 mandat. En viktig orsak till SD:s valökning är att deras "konkurrerande" partier, Skånes väl och det nya partiet, rasat samman inför årets val och SD kunnat ta över många av deras väljare. De områden SD gått framåt i är de som tappar socialdemokratiska väljare.

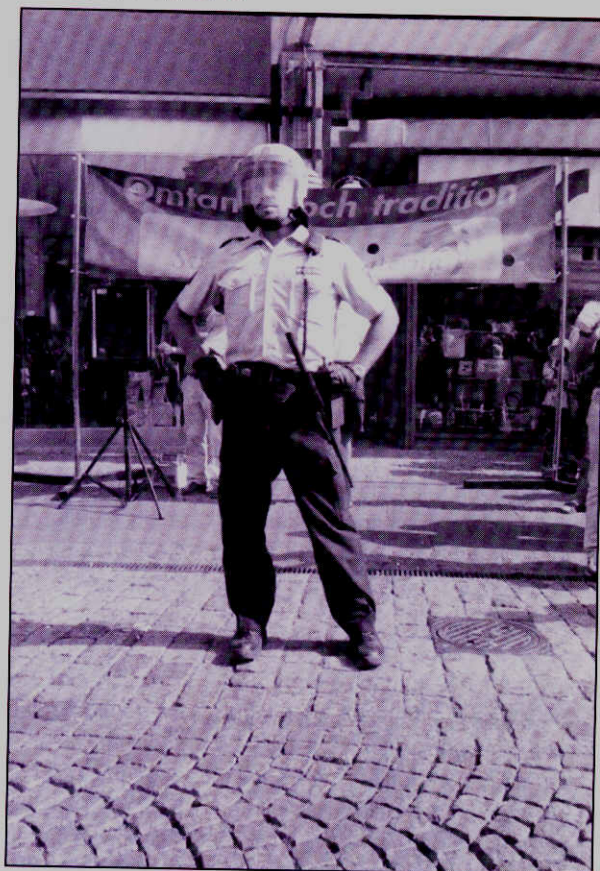
SD befann sig i inledningen av valkampanjen i kris, efter att ha åderlåtits på aktivister till utbrytarna Nationaldemokraterna och hade svårt att nå ut med sin valpropaganda. Men med de andra främlingsfientliga partiernas sammanbrott fanns ett tomrum för dem att fylla, och med Folkpartiets debatter fick SD utrymme i media och kunde framstå som ett rumsrent parti bland andra. I de kommuner där SD själva inte hade lokalavdelningar uppmanade de sina sympatisörer att rösta på Folkpartiet.

SD hade fått fler mandat om inte

Nationaldemokraterna tagit flera av väljarna i några av SDs starka kommuner, framför allt i Stockholm. Partistriden har skakat de båda partierna svårt, och båda partierna anklagar varandra för att ha slitit ner och stulit valpropaganda från varandra.

Haninge kan fungera som ett belysande exempel: Tillsammans fick Sverigedemokraterna och Nationaldemokraterna i Haninge färre röster än vad Sverigedemokraterna tidigare har haft tillsammans med Ny demokrati. De som har röstat på rasistpartierna i Haninge i år är en stabil grupp väljare som även har röstat rasistiskt vid tidigare val. Nationaldemokraterna har alltså inte lyckats locka något nämnvärt antal nya väljare till sig, utan har snarare misslyckats med att hålla kvar många väljare som tidigare röstat rasistiskt. Detta är ett resultat av motståndet och det knappa manövreringsutrymme de har fått

Nationaldemokraterna fick endast fyra mandat i hela Sverige, två var i Stockholmskommunerna Södertälje och Haninge. Detta trots att de hade lokalavdelningar i 44 kommuner som ställde upp till val. NDs samarbete, under partiorganisatören Tor Paulssons ledning, med medlemmar från naziorganisationerna Nationell Ungdom och Blood & Honour hjälpte till att förknippa partiet med bråk och nazism.

Även NSF:s val blev ett fiasko. I Karlskrona fick NSF endast 206 röster, vilket inte räckte till något mandat. Trots att de samlat alla sina medlemmar från hela landet, och även fått stöd från Blood & Honour i Danmark och nazister från Tyskland lyckades de inte täcka in alla vallokaler i Karlskrona och kom kraftigt försenade ut med sin valpropaganda först sista veckan.★

bli terrorist - stöd intifadan!

Två styrelseledamöter i Ung vänster har delgivits misstanke om brott mot terroristlagarna, sedan de bidragit med 1000 kronor till den palestinska organisationen PFLP. Det var i juni i år som PFLP, den näst största organisationen inom PLO, hamnade på EU:s så kallade "terroristlista". Som ett ifrågasättande mot detta satte Ung vänster in 1000 kronor till ett konto som Emmaus-Björkå tidigare använt för att överföra medel till ett biståndssprojekt i palestinska flyktingläger i Libanon.

– När vi i juni och juli satte in pengar var det för att testa ett osäkert rättsläge. I maj var PFLP inte en terrororganisation, men i juli blev de plötsligt straffbart att ha samröre med dem. Ingen motivering för förändringen har givits och ingen vet vad som kommer hända när vi nu gjort det som i maj var helt tillåtet, säger en av styrelseledamöterna.

PFLP är en marxistisk palestinsk organisation som arbetar för en demokratisk sekulariserad stat inom det historiska Palestina. PFLP är näst största organisation inom PLO.

Stöd PFLP och den palestinska befrielsekampen genom frivilliga bidrag på nedanstående konto.★

Betalningsmottagare:

Omar Mahmoud Kteich
Bank: Banque du Liban
et Dautre-Mersal
Tariq Aljadida Branch
Beirut-Lebanon

Via: BBMELBBX (kod)
HSBC Bank Middle East
Main Branch, Beirut

Bankkontonummer:

19-02-42032-169282-1

Mer info: <http://www.pflp-pal.org>

Polisen har nu på allvar börjat praktisera modellen som utvecklades inför EU-toppmötet med dialoggrupper som försöker få kontakt med den utomparlamentariska vänstern. Samma poliser som deltog i dialogen i Göteborg, ingick även i underrättelseverksamheten, utredde sedan brotten och fällde genom sina vittnesmål flera kamrater. Passa er för snutar på charmoftensiv...

stockholm polisens nya trevliga taktik

Under parkfesten i Tyresö den 4 september kunder vi se en ny taktik från Stockholmspolisen. Bland de festande deltagarna fanns två poliser, klädda i "vanliga" kläder och självlysande väst som det står polis på, som minglade runt bland oss. De log, skrattade och diggade musiken. En total succé för polisen blev det, när vi var på väg hem fick de applåder från stora delar av festdeltagarna för att de var schyssta poliser.

Väldigt många tyckte att det var en trevlig idé så de två poliserna var upptagna i stort sett hela tiden med att snacka med aktivister. Själva uppgav de att detta var en ny taktik som polisen kommer att använda sig av i fortsättningen vid liknande evenemang. De ska finnas där för att vi ska ha nån att tala med. Det låter väldans fint men det är långt ifrån sanningen.

Det första man måste komma

ihåg är att de har betalt för att gå runt och le och mingla. Nästa dag kan samma poliser få i uppdrag att gripa en illegal flykting och se till att den personen skickas hem till tortyr och död. De är poliser och gör de uppdrag de får tilldelade. Dessa poliser fyller samma funktion som civilare, de ska finnas bland massan och kunna rapportera lagöverträdelser och identifiera aktivister. De är inte där för vår säkerhet, de är där för att skydda stat och kapital. Och kungen ibland!

De är ett vapen mot oss. Allt vi säger till dem är ett vapen mot oss. Allt de ser är ett vapen mot oss.

Om en polis kan styrka att han/hon har varit på ett ställe har polisen inga som helst problem att dikta upp vad som har sagts eller hänt. Den taktiken användes mot Globalisering Underifrån aktivisten som fick 2,5 års fängelse efter Göteborg. En civilare satt med på ett

föredrag inför Göteborg och påstod senare i rätten att aktivisten hade sagt massa saker som han inte hade sagt. Denna gång gick det att bevisa motsatsen för någon filmade föredraget men filmen dök upp för sent och civilarens vittnesmål hjälpte till att demonisera aktivisten så att domen blev hårdare än vad den borde ha varit.

Så länge vi går med på att gulla med dom kommer dem att samla in information och kartlägga oss. Vad kan vi då göra åt det? Det första vi kan göra är att inte tala med dom och informera kamrater om farorna med det. Det kan även finnas situationer då vi måste avlägsna fienden från oss, precis som vi kör bort nazister och civilare så måste vi köra bort mingelpoliserna!★

*All Cops Are Bastards!
Bosse, Västerås anarkister*

skaraborg lita aldrig på snutens löften

Onsdagen 22 augusti höll nazisten Curt Linusson ett torgmöte i Skara. I ett email till AFA Skaraborg förklarade polismyndigheten i Västragötaland att de skulle ha en ickekonfrontativ linje och att endast specialutbildade demonstrationsvakter skulle medverka under demonstrationen. Inga poliser som skulle kunna vara provocerande för demonstranterna skulle finnas synliga. Detta löfte bröt de genom att kort innan manifestationen attackerade den grupp antifascister som höll på att samlas 100 meter från den officiella samlingsplatsen, Folkets Hus. 19 personer frihetsberövades och några avvisades från platsen efter identifiering. Enligt polisen var anledningen att alla var beväpnade med stora påkar, vilket är skitsnack. Det snuten kallar påkar var i själva verket fanor, smala ihåli-

ga bamburör av vägpinnemodell, fullkomligt odugliga att använda i gatustrid.

Kort därpå kunde folk ändå samlas bakom frontbanderollen och tåga mot torget där "Svensk Socialistisk Samling" skulle hålla torgmöte. Skyddandes av mestadels lokala snutar, som försökte provocera fram bråk genom att håna och knuffa folk som stod vid avspärningarna.

När SSS ledaren väl fick upp sitt tafatta högtalarsystem och talarbord, överöstes han med supportertutor, visselpipor, grytlock och röster att han endast kunde tala i 20 minuter istället för en timma. Taktiken och målet för oss var att överrösta och störa hans vidriga högerextremistiska möte, vilket vi mer än väl lyckades med. Ingen hörde vad han mumlade om. Curt Linusson och hans 7-8 nazikumpaner, mestadel

från NSF Trollhättan begav sig av med poliseskort. Några personer gjorde ett tappert försök att jaga efter nazibilarna men fick nöja sig med att rycka sönder en backspegel och att krascha bakrutan på en av bilarna innan trycket blev för stort från de vilsna och hysteriska poliserna. Vi samlade sedan ihop oss och försökte gå därifrån, men blev då attackerade av två piketer i bredd bakifrån på Mellbygatan. Fem personer blev här brutalt gripna, bland annat en person som tar kort på snutens övergrepp mot en ung man. Han får sin kamera sönderslagen och blir själv omhändertagen. Alla splittras då upp och demon upplöses. Fyra är misstänkta för skadegörelse och en för våldsam motstånd.★

Antifascistisk Aktion Skaraborg

gnistor

gatufest hölls mot valskådespelet

En gatufest hölls den 14 september i Umeå i protest mot kommersialiseringen av allmänna utrymmen och mot det odemokratiska skådespel som kallas valrörelsen. Cirka 150 personer dök, kallt väder till trots, upp. Stämningen var till en början aningen dämpad, men god musik, klotterplank och en brasa bestående av valpropaganda tinade snart upp deltagarna. Många "vanliga" människor av alla åldrar stannade också upp och tog del i dansen, fotbollsspelet, hoppreshoppandet eller diskussionerna runt elden. Ett improviserat tal hölls, och gycklare underhöll med eldslukning och jonglering.

Vår kära närpolis kom och tog några bilder till familjealbumet, och omringades genast av glada, dansande festdeltagare, dock utan att helt låta sig ryckas med. Även brandkåren tyckte att festen var värd ett besök, och passade på att ge några festdeltagare en dusch i sin iver att släcka elden. Inte heller av detta lät sig de festande dock nedslås, utan dansandet fortsatte till strax efter klockan tio, då festen avslöstes.

Som avslutning städade deltagarna av gatan efter sig innan de nöjda drog hem eller vidare, fast beslutna att återkomma på den fest som redan planeras på första maj. ★

Gatuaktionen Umeå

trasiga polisfönster

Natten till den 4 juli krossades fönstren till polisstationen i Fosie i Malmö.

Sedan toppmötet i Göteborg 2001 har rekordmånga aktivister dömts till orimligt långa fängelsestraff på så lösa grunder som åklagarnas svepande slutsatser om motiv och händelseförlopp, motsägelsefulla vittnesmål från poliser och direkta lögnar. Polismyndigheten är partisk och när den så kallade rättsapparaten går helt på vad polisen har att säga sätter det all rättssäkerhet ur spel.

Det är talande att ingen polis har dömts för sitt agerande i Göteborg, trots otaliga bevis på polisövergrepp som olaga frihetsberövande och direkta mordförsök.

Så länge polisen har rättssäkerhet kommer vanliga människor aldrig få rättvisa! ★

Några Revolutionära Socialister

SUF har stor jubileumsfest

SUF fyller 10 år lördagen den 15 februari 2003. Det firar vi med en gigantisk FEST i kollektivet där allt började när de tre klubbar som oberoende av varandra bildats på Gotland, i Gävle och i Uppsala möttes 1993.

Kalaset går på 200 kr, betalning lika med anmälan, och allt överskott går till Direkt Aktion. Pengarna sätts in på Direkt Aktions postgirokonto 64 99 67-7, märk talongen "SUF tio år"

Middag, måltidsdryck, sovp-lats och frukost ingår i priset. Festen startat 18.00, långväga gäster kan droppa in under eftermiddagen, och hålls i kollektivhuset Blenda, stadsdelen

Svartbäcken i Uppsala. Mer information kan fås genom att maila arwidlund@hotmail.com ★

www.suf.cc

na höjs omvandlas städernas centrala delar till rikemansgetton. ★

En grupp autonoma

husockupation i Stockholm

I protest mot den allt mer cyniska bostadspolitik i Stockholm genomfördes under lördagen 21 oktober en ockupation av ett tomt rivningshus på Södermalm i Stockholm. Huset ligger på Magnus ladulåsgatan på Södermalm. Detta hus är tänkt att byggas om till ett kontorskomplex, när man istället borde bygga hyresbostäder som det råder mycket stor brist på i Stockholm. Denna ockupation är en symbolisk handling utförd av oss i syfte att få upp ögonen på våra kära politiker. Dom måste inse att det är dags att börja bygga bostäder, inte bara för rikt folk utan även hyresbostäder som vanligt folk har råd att bo i. Effekterna i form av höjda hyror, ökad bostadslöshet, lyxrenoveringar och trångboddhet blir allt tydligare för varje dag. Människor utan pengar har inte någon möjlighet att välja var och hur de ska bo. I takt med att hyror-

nazist flydde rättgång

På torsdagen den 26 september hade AFA Linköping utlyst en demonstration. Som motkraft tidigare har berättat var tanken från början att man efter demonstrationen skulle gå på rättgång, men att rättgången blivit inställd. Därför ändrades också inriktningen på demonstrationen något. Efter att ha tågat genom city en stund stannade de ca 120 demonstranterna upp på stora torget, där två tal hölls. Man tog bland annat upp myndigheternas passivitet och flathet när det gäller nazister, och som i detta fall ledde till att en nynazist går fri från åtal (se tidigare notis i motkraft).

Efter talen fortsatte demonstrationen därför till garnisonsområdet, säte för åklagarkammaren, polisen och andra myndigheter. Vid sjukhusområdet uppstod lite gruff när polisen inte lät demonstrationen gå igenom sjukhusområdet till garnisonen, men demonstrationsledningen tog det för gott

Vänster: Massplankning mot Bomässan i Hammarby Sjöstad.

Illustration: Viktor

att gå runt och demonstrationen kunde fortsätta. Väl framme tog det dock stopp. Polisen satte upp en mindre kedja vid infarten till garnisonen, och längre fram hade man även satt upp kravallstaket. I bakgrunden stod fler poliser beredda att rycka in. Demonstrationsledningen beslöt då att det sista talet skulle hållas på plats. Efter talet upplöstes slutligen demonstrationen.

Trots att polisen var märkbart nervösa och vid några uppträdde överdrivet och provokativt kunde demonstrationen hållas utan problem. Demonstrationen, åtalet och åklagare Ulf Grimsborns betedande har väckt mycket lokal uppmärksamhet.★

AFA Linköping

Food not bombs startar i Malmö

Food not bombs startar nu en grupp i Malmö. Food Not Bombs är en partipolitiskt och religiöst obunden organisation som verkar för hållbar ekologi och social rättvisa. Verksamheten kretsar kring mat- och boendefrågor, både i ett lokalt och globalt perspektiv.

Food Not Bombs startade i USA i slutet av 70-talet som en protest mot alla de resurser som slösas bort på krig och destruktivitet när folk samtidigt svälter, både i "tredje världen" och även i de rika västländerna.

Food Not Bombs i Malmö samlar in vegetabiliska livsmedel, lagar till dem och delar ut till alla som vill ha. Vi startade i januari i år och har sedan dess delat ut mat varje ojämn veckas fredag på Värnhemstorget kl 19-21. Vi har som kortsiktig målsättning att dela ut mat varje vecka.★

Food not bombs Malmö
<http://fnbmalmö.cjb.net>

olydnad mot bostadsmässa

Så har ännu ett steg i Sveriges "integrationspolitik" fullbordats. Ett nytt rikemansghetto har upprättats i Hammarby Sjöstad, mitt i centrala Stockholm. Endast 10% av de nybyggda lägenheterna är hyresrätter, där den billigaste månadshyran ligger på 6000 kr för en etta.

Aktionsgruppen Ingen BOstad02 utförde den 18 augusti en aktion mot

BOstad02. Springande, simmande och seglande tog sig ett hundratal aktivister in på mäsområdet för att uppmärksamma de brister som den rådande segregerade bostadspolitiken orsakar. Den "flytande divisionen" simmade in på området mellan Securitasbåtarnas vågor och kommandorop. Bomässans vattenskidspektakel avbröts temporärt, några upphettade poliser blöttes ner och från en båt med plakat "Bostad åt alla - inte bara för de rika" hördes tal och slagord.

Vi massplankade in på området, spred flygblad och upprättade en tillfällig ockuperad zon i en av de lyxigaste lägenheterna, varifrån vi höll tal från första parkett. Vad sägs om en femrummare för den "lilla familjen" med en insats på 3,5 miljoner plus avgift på 6900 kr/mån?

Varför har makthavarna så svårt att fatta att det som behövs är billiga hyresrätter för vanliga människor? Vi kräver hundra nya Hammarby Sjöstäder där vem som helst har råd att flytta in.★

Ingen BOstad02

dbf-aktioner i Lidköping

Vid flera tillfällen har den lokala päls- och skinnndistributören Woldspäls i Lidköping fått påhälsning av djurrättsaktivister. Vid 5-6 tillfällen under sommaren har fönsterrutorna krossats och budskap har sprejats på dörrar och väggar. Vi har nu fått ta det lite lugnt den sista månaden sen han vid senaste tillfället låg och lurpassade och kom ut och sköt med salthagel, som tur var blev ingen skadad.★

DBF Lidköping

nattliga AFA-promenader

Natten den 22 augusti krossade vi återigen rutor på kristdemokraternas lokal i Helsingborg (förra gången den 14/8). Denna natt krossades deras största skyltfönster och smörsyra kastades in. Homofober ska inte få någon plattform i vår stad.

Samma natt krossades också två rutor på Sparbanken och smörsyra Kastades (tyvärr på fasaden...) i solidaritet med kapitalismens offer.★

AFA Helsingborg

stoppa högern

Natten till den 19 juli besökte några aktivister Österrikes konsulat. Slagordet Stoppa högern! sprejades på fasaden och en ruta krossades. Detta med anledning av högerens frammarsch och dess följder.★

AFA Malmö

krossa porren

Lördagen 29 juni i Linköping sprejades en porraffär ned med slagorden "Krossa porren" och fick sitt lås limmat. Skylten blev också täckt med svart färg. Vi gjorde detta därför att porren förmedlar sjuka kvinnoideal.★

vi stärks av att dra lärdom av repressionen

Svar till AFA Stockholms debattinlägg "Solidaritet eller splittring".

Er inledning kring kriminella miljöer och värderingar har vi svårt att förstå. Ni kommer aldrig fram till något konkret. Men vi antar att ni syftar på att, som ni skriver, "det hörts gliringar mot de som har pratat i polisförhör". Att detta skulle vara någon specifikt "kriminell" värdering håller vi inte med om. Det finns ingen kultur i världen där det tas lätt på om folk pratar med överheten och sätter dit andra. Eller menar ni att den kriminella värderingen som anammats skulle vara att folk hotats efter att de pratat? Det vore i så fall intressant med några exempel, för sådana tendenser har vi själva inte lagt märke till.

Vi ser heller inte den svartvita uppdelning som ni har gjort i antingen solidaritet eller splittring. Att vi är kritiska innebär inte att vi skulle vara osolidariska eller vilja splittra rörelsen. Det måste finnas utrymme för olika ståndpunkter och kritik.

När ni skriver att det är "solidaritet och 1000 vykort" som behövs för att folk inte ska snacka i förhör anser vi att ni förbiser det allra viktigaste: styrka och medvetenhet kring förhörsteknik. De flesta förhören hålls de första veckorna när folk i regel sitter med fulla restriktioner - i en sådan situation kommer inte ens våra brev fram. Börjar inte folk snacka i det läget så klarar de sig i regel genom hela häktetiden.

Det samhälle vi lever i formar oss till osolidariska individer. Dessa värderingar leder till situationer då folk skyller på andra för att rädda sitt eget skinn. Detta måste vår rörelse göra allt för att bekämpa för att vi ska kunna känna oss trygga och kunna lita på varandra. Hur vi agerar kan alltid förklaras i omständigheterna, men vi ska inte omyndigförklara människor och måste se att det finns ett personligt ansvar. Er nya definition av "tjallare" som ni försöker slå fast i debattinlägget har vi också svårt att smälta. Om folk säljer information så går det snarare över från angiveri till infiltration. Att tjalla och sätta dit en kamrat behöver inte göras med elaka avsikter. Men faktum är att folk efter göteborgskravallerna pratade i förhör, som bland annat ledde till att fler greps och dömdes till fängelse. Det är att tjalla.

Tyvärr skiljer sig erfarenheterna kring gripanden och förhör åt i landet. Erfarenhet och medvetenhet har vuxit fram och varit en påtaglig sak i de flesta mindre städer som upplevt repression. Att inte prata i för-

hör, att inte frivilligt gå till förhör och så vidare, har inte varit klyschor, utan en del av vår politiska praktik. En annan metod som vi sett har stärkt människor i förhör har varit rollspel under trygga former där folk har blivit "förhörda". Något som av alla inblandade uppskattats under och efter rollspelet. Speciellt när de sen hamnat i förhör. Även unga gröna aktivister har klarat sig med glans genom jobbiga situationer.

Resonemanget är enkelt. Om folk kommer hamna i förhör har vi ett val, kommer deras första erfarenhet vara en kamrat eller en snut. En kamrat som stärker och lär eller en snut som knäcker och skickar folk till kåken. De erfarenheterna och idéerna borde vi så klart ha varit bättre på att sprida mellan städerna, speciellt till städer där det tidigare inte varit en del av den politiska vardagen.

Det konkreta fallet vi talar om är "sambandscentralen", och här vill vi nämna ytterligare några saker. När det först kom ut att folk blivit gripna för att kamrater pratat i förhör skulle "Stockholm" ta hand om det eftersom det gällde stockholmsaktivister. Ännu har ingen information kring som vad gjorts efteråt spridits till den svenska aktivismiljön, förutom via informella informationskanaler. Eftersom det hela inte är klarlagt är det inte så konstigt att folk är irriterade (det ni kallar "gliringar"). Det ansvaret faller på de människor som tagit på sig att reda ut vad som hänt.

Vi är alla eniga kring att omständigheterna kring "sambandscentralen" inte gav

aktivisterna den styrka som behövdes för att stå emot isolering, om en person inte är införstådd med situationen minskar naturligtvis styrkan att stå emot en isolering. Men den faktiska situationen är att folk hamnade på kåken för att vissa pratade. Människor satt i en situation dom inte var förberedda på, försökte snacka sig ur den och drog därmed med sig fler i fallet. Förhoppningsvis har de, och vi alla, dragit

en hel del lärdomar av detta. Men vi ska också respektera att det tar tid att bygga upp ett förtroende igen - att inte alla människor vill samarbeta med dem. Detta är inga stora saker, men det verkar vara den egentliga vattendelaren i den här diskussionen. Vi kräver bara att de som inte genast vill samarbeta med tjallare respekteras i sina beslut. Vi försöker inte pracka på er vår ståndpunkt och skulle uppskatta om ni kunde skippa det också. Och vi måste fortsätta dra lärdomar av vad som händer rörelsen - i Göteborg och framtiden. Att det ordnas föredrag och workshops om fängelser och gripanden har en del av oss i Sverige hållit på med ett tag, och det tänker vi fortsätta med eftersom vår kriminella praktik leder till att folk riskerar att hamna i rättssalar.

Folk behöver känna trygghet och styrka tillsammans med sina kamrater så att de klarar av dessa situationer. Solidariteten måste framförallt finnas och kännas mellan de som sitter inspärrade.★

Autonoma i Jönköping och Linköping

krossa machoidealen inom rörelsen

Svar till radikalfeministernas inlägg "Män vet vad de gör när de våldtar".

Målet för vår kamp är ett frihetligt socialistiskt och klasslöst samhälle där alla människor är lika, oavsett kön, etnicitet och sexualitet. Därför tycker vi att det är viktigt att bemöta de radikalfeministiska argument som framfördes i Brand nr1/2002.

"Män är män och kvinnor är kvinnor" är ett synsätt som vi tycker oss kunna utläsa i nämnda artikel. Vi anser att det tankesätt som presenteras ligger farligt nära det biologistiska tänkandet, vilket är statiskt och utesluter mäns och kvinnors möjligheter att förändras. Grunden för vår feministiska analys är att könsroller är just roller, de är konstruerade och ett resultat av det patriarkala samhället som vi lever i. Ett led i vår kamp är att bryta dessa, men genom att dela in oss i homogena könsgrupper och föra en helt och hållet könsseparatistisk kamp sker ingen dialog eller utveckling. Vi anser att kvinnoseparatistiska grupper är BRA, separatism för utsatta grupper överhuvudtaget är bra. Det fyller en funktion och ett behov, men separatistisk organisering måste vara ett av flera medel, *inte* ett ändamål! Separatismen riskerar annars att skapa en *vi* och *dom*-känsla som verkar söndrande i kampen. Genom att helt utesluta män från våra liv och vår kamp, genom att säga att män inte kan förändras ger vi upp hoppet om att kunna förändra. Och det är ju därför vi kämpar, för att vi tror på förändring, det är väl det socialistiska kamp handlar om? Vad skulle hända om vi applicerade detta tankesätt på till exempel vårt antirasistiska arbete? Vi lever i Sverige och större delen av våra aktivister är vita, hur kan vi egentligen arbeta med det ämnet då? Försöker vi verkligen lämna ifrån oss våra privilegier till förmån för invandrare, eller är vi i samma position som radikalfeministerna anser att männen är? Vårt antirasistiska arbete har också många brister, ofta sätter vita människor dagordningen och kör därmed över de som faktiskt är utsatta för rasism. Borde vi inte överlåta hela denna kamp till invandrare och icke-vita? Nej, och varför ska vi inte göra det? Därför att vi måste ta tillvara på alla människors vilja att förändra, det gör vi bäst om utrymme skapas för de utsatta att påverka och delta i kampen, såväl den antirasistiska som den antisexistiska. Alla som vill arbeta för allas frihet borde få göra det, men inte på bekostnad av de utsatta.

Vi är för få, vi har inte råd att förlora någon i kampen mot förtryck och orättvisor. Och genom att kämpa tillsammans förändras vi tillsammans! Vi vet om att kvinnor arbetar mer med sin könsroll än män, en av orsakerna till detta är den machoattityd och våldshyllning som finns inom vår rörelse. Kvinnor uppmuntras att arbeta med sin könsroll och mot detta ligger de krav om hårdhet, aggressivitet och fysisk styrka som ställs på aktivister. Resultatet kan ju inte bli annat än att det är den manliga könsrollen som upphöjs och den kvinnliga som förlöjligas. Könsroller är fel och verkar bara hindrande på en människas identitet, vi borde istället skapa våra egna identiteter oberoende av kön och roller. Vi lever dock i ett samhälle som är starkt präglad av denna uppdelning av manligt och kvinnligt, därför är det viktigt att vi arbetar med detta inom vår rörelse och får vår förändring att sprida sig. Män i rörelsen måste börja arbeta mer med/mot sina könsroller och vi måste alla arbeta med vårt sexistiska beteende. Det är inte ett alibi att vara kvinna, sexism finns även i kvinnoseparatistiska grupper och våldtäkt och misshandel sker även i lesbiska förhållanden. Målet med den kvinnoseparatistiska kampen bör vara att stärka varandra och vår position i samhället, skapa styrka och självförtroende hos alla tjejer och kvinnor, och även att få alla att känna sig välkomna. Män står jämt i centrum, varför ska vi ge dem vår energi även i vår separatistiska kamp? Kan vi istället stärka oss kvinnor vinner vi så mycket! Att arbeta för att stärka tjejer och kvinnor, parallellt med att killar och män arbetar med att ge ifrån sig makt och uppmärksammar sitt eget manliga beteende, är ett viktigt led i vår kamp. Vi måste alla vara lyhörda för om vi gör övergrepp eller trampar på andra människors integritet. Det får inte ske tolkningar av kvinnors handlingar och känslor. Fördomar om kvinnor såväl som män måste brytas. Vi kvinnor måste träna oss i att verkligen säga och uttrycka vad vi vill, känner och tänker. Detta gäller såväl på arbetsplatser som i tjtsexsituationer och förhållanden etc. Vi ska inte leva våra liv som offer! Vi anser också att det är skillnad på medveten sexism och omedveten sexism. Det är aldrig okej med ett sexistiskt beteende, men i och med det patriarkala samhälle vi lever i utövar människor sexism omedvetet och med-

vetet. Detta bör alltid bemötas, ifrågasättas och krävas förändring på, men vi kan inte utgå från att någon som aldrig har varit i kontakt med ett antisexistiskt tänkande ska veta varför det är dåligt med sexism eller överhuvudtaget funderat över det. Ingen av oss var helt felfria från början och vi tror inte att någon är det nu heller. Däremot om vi upplyser människor om sexism, varför det är förtryckande, kan vi börja kräva av varandra och andra en förändring i våra sexistiska beteenden. Att inte fördöma människor och istället ge alla en chans, gör att vi kommer framåt i kampen mot sexism. Ju fler som ges chans att börja tänka på det och förändras, dess bättre! Att samhället styrs av en heteronorm och att heterosexism är ett utbrett fenomen borde alla vara överens om. Detta är ett problem som i allra högsta grad angår oss då det är den rådande normen även i vår rörelse. När vi läste artikeln fick vi dock en känsla av att författarna ville förändra den rådande normen genom att ersätta den med en ny, där det är bättre att vara lesbisk och/eller kvinna än hetero och/eller man. Kvinnor riskerar att förtryckas även i en ny hierarki, därför kan det inte vara ett alternativ! Det enda alternativet är en platt samhällsstruktur där alla är lika värda och har rätt att leva ut sin identitet så länge det inte sker på bekostnad av andra. Sexualitet är inte ett politiskt ställningstagande; ingen ska behöva känna skuld och skam över vem en har ett förhållande med. I artikeln står det en förfrågan ifall vi ska ha stödgrupper även för nazister. Vi menar att om nazister skulle sluta vara nazister utan att vi behöver spöa dem är väl det jättebra. Att det finns organisationer som stödjer avhoppade nazister är bra! Och människor kan förändras. Dessutom har vi absolut ingenting gemensamt med en nazist, till skillnad från en man i vår rörelse som har en socialistisk analys. Ett sexistiskt beteende måste konfronteras, det är viktigt att ställa krav på förändring och sedan gå vidare utifrån resultatet.

Alla måste få ha en plats i kampen och vi har inte råd att utesluta någon. Att tro på att människor kan förändras och ge det utrymme gör oss både fler och starkare. Vi kämpar för allas frihet. Tillsammans är vi starka!★

Autonoma kvinnor från
Malmö och Köpenhamn

autonomi

Slacka

Röda söndagar

på Kafe44

Tjärhovsg 46, T-Medis

15.00 Autonomi

Öppen studiecirkel

Texterna finns på:

[www.kafe44.com/
politik](http://www.kafe44.com/politik)

17.00 Föredrag

18.00 Pub

Arr: Stockholms

Autonoma Marxister

kollektiv
egoism
www.kafe44.com/politik